BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerin işçileri birleşiniz! • Butun ulkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 134 ► Mart / Adar 2001 ► 250 000 TL

TOPYEKÜN SALDIRIYA KARŞI TOPYEKÜN DİRENİŞ!

Gün güçbirliği; gün eylemde güçleri birleştirme günüdür!

içindekiler

Gün güçbirliği; gün eylemde güçleri birleştirme günüdür!

Topyekün saldırıya karşı, topyekün direniş için bugün atılacak ilk adım, devrimci güçlerin, açıkça devletten yana tavır takınmayan tüm güçlerin, çok somut talepler temelinde, yapılacak eylemlerde eylem birliklerinin sağlanmasıdır.

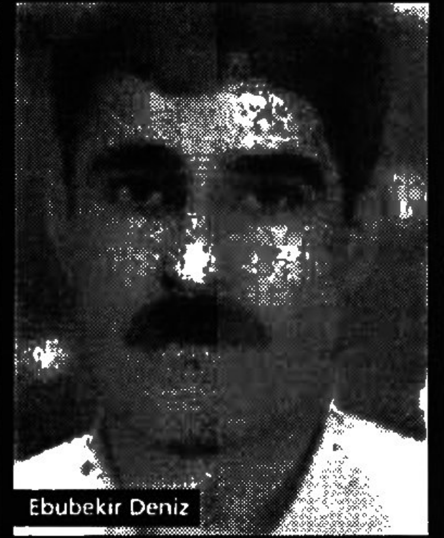
Kuzey Kürdistan-Türkiye 12 Eylül donemı günlerıne benzer bır dönem yaşıyor Kuşkusuz butun ulkenin kaderı omuzu çok yıldızlı beş kışilık bır cuntanın ıki dudağı arasında değil Kuşkusuz o döneme göre kullanılabıleri kimi haklar var Bu anlamda en koyu askeri faşist dıktatörluk dönemı değıl yaşadığımız dönem. Fakat diğer yandan, düzen dışı ve içı 'sol' muhalıf guçlere yönelen baskı ve saldırılar açısından, 12 Eylül dönemını aratmayan bir yoğunluk yaşanıyor

Duzen dışı sol, devrımcı sol, sokak ortasında kurşunlanıyor (en son ölum orucu afişlemesi yapan bir devrımcinin oldurulmesı olayında gördüğümüz gibı); zındanlarda üzerıne bomba yağdırılıyor, kurşunlanıyor (19 Aralık hayat söndurme oparesyonunda 32 devrımcı katledildi); legal dergı buroları basılıp tutuklanıyor, işkencelerden geçırılıyor; F tıpı hücrelerde tecrıt zindanlarına atılıyor, kaybedılme tehdidı altında yaşıyor, devrımcı örgutler her gun operasyon uzerıne operasyon yıyor..

KAYIPLAR!

2001'de Kurdistan'daki ilk 'iki kayıp'ın akıbeti konusunda tavır belirleyici önemdedir. Ya gelişecek bir kitle hareketi bu iki kayıbın sorumlularının bulunup cezalandırılmasını sağlayacak, ya da bu ilk iki kayıp yeni kayıpların yolunu açacak.

Serdar Tanış

Ebubekir Deniz

Fakat yalnızca devrimci olanlar, düzen dışı olanlar değil, düzenin kabul ettiği sınırlar içinde muhalefet ve siyaset yapmaya çalışan 'sol' da en yoğun saldırıların hedefi... Legal partiler, dernekler, insan hakları örgütleri vb. basılıyor, arama bahanesiyle yerle bir ediliyor, yöneticileri tutuklanıp, sorgulanıyor.

4

ÖDP, EMEP gibi partiler bütün reformiest çizgilerine rağmen saldırı hedefleri. Devletten daha devletçi olan İP dışındaki legal partilerin tümü hedef tahtasında Kuşkusuz saldırı sıralamasında ve yoğunluğunda farklılıklar var. Fakat bunlar relatif ve nicel farklılıklar.

Faşist devlet, kendi çizdiği sınırların biraz dışına çıkmaya kalkanları acımasızca cezalandırıyor.

HADEP'in özel bir konumu var. HADEP bütün gücüyle Kurt halkı ile devleti barıştırmaya çabalıyor. Bunun için belli minimum hakların verilmesini talep ediyor. AB'nın talepleri doğrultusunda, Kopenhag Kriterleri'nin Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda uygulanmasını talep ediyor Düzen içi bir parti olarak çalışıyor. Fakat bu parti devletin gözünde engellenmesi gereken bir parti! Eğer bir Kürt partisi olacaksa, onu da doğrudan devlet kurmalıdır! Onun dışında kurulmuş bir parti olmaz! Devletin HADEP'e karşı tavrı bu. Bu kendini son dönemde HADEP'e saldırıların arttırılması biçiminde gösteriyor. Kuzey Kurdistan'da, "kayıp"lar dönemi yeniden başlatılmışa benziyor. 25 Ocak'tan bu yana iki HADEP yoneticisi "kayıp". Kaybedenlerin adresi belli: Silopi Jandarme İlçe Komutanlığı! Devletin bu bağlamda tavrı da açık: Devlet, kaybedenin kendisi olmadığını, Hizbullah veya PKK olabileceğini ima ediyor!!! Bu 2001'de Kürdistan'daki ilk 'iki kayıp'ın akıbeti konusunda tavır belirleyici önemde. Ya gelişecek bir kitle hareketi bu iki kayıbın sorumlularının bulunup cezalandırılmasını sağlayacak, ya da bu ilk iki kayıp yeni kayıpların yolunu açacak

Bu yüzden sonuç alıcı bir kampanya yürütulmek zorunda! Bu kampanya bugün HADEP tarafından başlatılmış durumda. Bu kampanyayı genişletmek, yaymak gerek. Fakat şimdiye kadar bu sanki sadece HADEP'i ilgilendirirmiş gibi yürüyor

Devletin saldırılarının en alçakça ve barbarca olduğu alanlardan biri F tiplerine karşı mücadele alanı. Faşist devlet bir yandan en yoğun faşist saldırıyla, en kuçük bir dire-

nışi bile ezmeye çalışırken, diğer yandan da ölüm orucu eylemini suskunlukla boğmaya çalışıyor.

Burada da görev, öncelikle dışarıda direnişi geliştirmek, yaygınlaştırmak; F tipine karşı mücadeleyi, devrimci grupların mücadelesi olmaktan çıkarıp halka mal etmek için yapılabilecek her şeyi yapmak..

Bütün gelişmelarin gösterdoiğı bir şey var:

Karşı devrim her alanda, yoğun, topyekün bir saldırı içinde.

"Topyekün saldırıya karşı, topyekun direniş" gerekli.

Kuşkusuz, egemen sınıfların saldırılarını geri püskürtecek güç, halkın, geniş halk yığınlarının örgütlu gucüdür.

Ve ne yazık ki sol güçler, gerçek anlamda halk yığınlarının orgütu, onları harekete geçirecek örgütler durumunda değildır, değiliz. Ve bütün eylemlerde temel hedef ve amacımız, bu hedefe varmak, halk yığınlarını harekete geçirmek olmalı Eylemlerimiz, işçi ve emekçi yığınlarını ne olçüde devrime yaklaştırdığı bakış açısıyla planlanmalı, başarısı bu soruya verilecek olumlu cevaplarla ölçülmelidir.

(Bunun tek istisnası PKK'dır PKK bugün yanlış reformist bir çizgide de olsa, gerçek anlamda adına konuştuğu kitlenın önemlı bir bolümünü orgut etrafında birleştirmış durumdadır. Ne yazık kı bu gücünü yanlış kullanmaktadır.)

Bugün halk yığınlarını harekete geçiremiyoruz.Gerçek durum bu.

Harekete geçirdiğimiz, halk yığınlarının çok küçük bir bölümünu oluşturan, kendi örgütlü güçlerimizdir. Bizim bu güçleri eylemde bir araya getirmemiz, halk yığınlarını da ilerletmek, onlara güven vermek açısından bugün atılacak ilk adımlardan bırıdir.

Topyekün saldırıya karşı, topyekün direniş için bugün atılacak ilk adım, devrimci güçlerin, açıkça devletten yana tavır takınmayan tüm güçlerin, çok somut talepler temelinde, yapılacak eylemlerde eylem bırliklerinin sağlanmasıdır.

Çok somut talepleri doğru bulan butün guçler,

örneğin; "Kayıplar bulunmalı, kayıpların sorumluları yargılanmalı, cezalandırılmalıdır",

örneğin; "19 Aralık katliamının sorumluları yargılanmalıdır" vb.

talepler temelinde yapılacak eylemlerde, katılan her örgütün eylemin genel talebını desteklemesi şartıyla, kendi yapacağı ajitasyon propagandayı kendisinin belirlediği bıçımde, yani eylemde birlik ajitasyon-propagandada serbestlik şiarı temelinde, güçlerini birleştirebılir, birleştirmelıdir.

Eylemde birlik, ajıtasyon-propagandada serbestlik, mümkün olan en geniş birlıkteliği sağlamak ıçın mümkün ve doğru olan yoldur. Şu veya bu orgutun, veya örgütler ittifakının, diğer başka örgütlerın –değişık neden ve gerekçelerle– ajitasyonunu-propagandasını sınırlaması, bir anlamda belirlemeye kalkışması, gerçekte eylem bırliğini zayıflatan, bazı hallerde imkânsız kılan tavırlardır. Bunun gerisinde değişik görüşlerin serbestçe savunulmasından duyulan korku yatmaktadır. Doğru görüşleri savunanların, değişik görüşlerin yarışmasından bir korkusu yoktur, olamaz.

Gün birlik ve mücadele günüdür.

16 Şubat 2001 ▲

Ölüm tacirlerinin ve yaşayan ölülerin "yaşam seviciliği" üzerine...

...devrimcilerin "ölüm seviciliği" vb. üzerine demagoji yapanlar, ne olursa olsun yaşamı amaç haline getirenler, gerçekte yaşayan ölülerdir. Bir ağacın, bir solucanın hayatı ile onların hayatının amacı birdir. Bir türlü yaşamak!!! Onların yaşamı gibi ölümü de değersiz olacak, Mao'nun deyimiyle bir tüy kadar hafif olacaktır. Hayatı boyunca devrim davası için yaşayanlar, mücadele edenlerin hayatı olduğu gibi, ölümü de değerli olacak –ölümün biçimi ne olursa olsun– Mao'nun dediği gibi "Tay dağından yüce" olacaktır.

Devrimci tutsakların ölüm orucunun ölüm sınırına yaklaştığında artan bir biçimde, medyada "devrimcilerin ölümü yücelttiği", "devrimcilerin yaşamı sevmediği" vb. demagojileri yapıldı. Liberaller, ölüm orucunun, "yaşama düşman" bir eylem olduğunu; "yaşamın sarılınacak en yüce değer olduğunu" vb. anlattılar. Bu demagojiler artık saldırının an meselesi haline geldiği 15 Aralık'tan itibaren daha da yoğunlaştı. Adalet Bakanı'nın son sözünü söyledikten sonra "Bundan sonra ölümlerin tek sorumlusu ölüm orucunu sürdürme kararını alanlar olacaktır." direktifinin içini doldurdu kimi yazarlar... Bunlara göre, ölüm orucu bir nevi çılgınlıktı. Gencecik çocuklar daha yaşamadan, yüceltilen ölüme şartlandırılmışlardı vb. vb... Burjuva medyada icra edilen bu koruya Evrensel gibi gazetelerden katılanlar da oldu.

Bunların tartıştığı dikkat edilsin hiç bir biçimde, içinde bulunulan anda ölüm orucunun eylem biçimi olarak seçilmesinin doğru olup olmadığı vb. tartışması değildir. Bu taktik bir sorundur. İçinde bulunulan anın, andaki güç dengelerinin somut değerlendirilmesi ile ilgili, buna uygun mücadele yöntemlerinin ve biçimlerinin seçilmesi ile ilgili bir tartışmadır. Bu tartışma devrimciler arasında eylem öncesinde yürümüştür, eylem sonrasında da değerlendirmelerde yürüyecektir. Böyle bir tartışmada tartışan tarafların ortak bir çıkış noktası vardır: Devrime en iyi nasıl hizmet ederiz. Liberallerin çıkış noktası ve tartıştıkları bu değildir: Onlar için (nasıl olursa olsun) insan hayatı en yüce değerdir. Hiç bir şart altında bu en yüce değer "tehlikeye" atılamaz! Bu yüce değeri tehlikeye atan "hayata düşmandır" vb. vb.

Önce genel tartışma açısından şunları belirtmek istiyoruz:

► Komünist devrimciler açısından, "hayat" ne olursa olsun, hiç bir şart altında "tehlikeye atılmayacak" en yüce değer vb. değildir. Yaşam kendi başına bir değer değildir. Yaşama anlamını veren, onu yaşamaya değer yapan, onu değerlendiren, yaşamın içeriğidir. "Ne için yaşıyorum?", "Amacım ne?", "Yaşamda varmak istediğim hedef ne?", "Yaşamı ne için kullacağım?" diye sorar komünist devrimciler. Her insan gibi, onlar da yaşamlarına bir anlam verir, bir amaç belirler. Yaşam bu amaca hizmet eden bir araçtır ancak.

► Komünist devrimcilerin yaşamlarına verdikleri anlam; bu yaşamı, bütün yaşam boyunca, büyük insanlığın, yani işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin insanca yaşaması davasına katılmak için kullanmaktır. Yaşamak, komünist devrimciler için, komünizm davası için ömür boyu mücadele etmektir, savaşmaktır. Onlar bunu yaşamı sevdikleri için, dünyayı sömürüden, haksızlıktan kurtarmak için, herkesin insanca yaşayabileceği şartları yaratmak için, herkese daha iyi bir yaşam sağlamak için yaparlar.

Böyle bir yaşam, gerçekten de yaşanmaya değer yaşamdır. Sevilmesi haklıdır. Komünistler yaşamı, yaşamın amacına varabilmek için, gerektiğinde uğruna ölmesini göze alacak ve bilecek kadar severler.

► Komünist devrimciler, devrim davasının sürekliliğinin bilincinde olarak, yaşamın bu davada kullanılacak bir araç olduğunun bilincinde olarak, sağlıklı ve uzun yaşamayı –komünizm davasına en fazla katkıyı yapabilmek amacıyla– isterler, buna dikkat ederler. Ancak, komünizm davasına katkının ancak ölünmesi şartlarında daha büyük olacağı şartlarda, sağlıklarını-hayatlarını –evet bütün insanların daha iyi yaşamı için– tehlikeye atmaktan, ölmekten de bir an çekinmezler.

Bir örnek verelim...

Cephede savaş sürdürülüyor. Düşmanın cephaneliğinin uçurulması, muharebeyi bitirecek, onlarca, yüzlerce komünistin ve halktan insanın ölmesini engelleyecektir. Bir canın fedası, yüzlerce başka canı kurtaracak, ve insanları komünizm davasına daha yakınlaştıracaktır. Böyle bir durumnda bir komünist devimci, hayatını feda edebilir. Ölümü sevdiğinden vb. değil, yaşamı uğruna ölecek kadar sevdiğinden yapar bunu.

* * *

Yaşamın amacını salt kendileri için mümkün olan en iyi hayat olarak görenler; "Diğerleri beni ilgilendirmez!" diyenler, gerçekte bir bütün olarak yaşamı sevme vb. durumunda değildir. Sevdikleri bir tek şey vardır: Kendileri. Sevdikleri biricik yaşam ise kendi yaşamlarıdır. Fakat amacı bu olan bir yaşam, insanla, hayvan arasındaki farkı ortadan kaldırır. Sonuçta her hayvan da, bilinçsiz olarak da olsa, içgüdüsel olarak da olsa, hayatın amacı olarak kendi hayatını görür ve ona uygun yaşar.

Hayvanlara da haksızlık etmeyelim: Belli hayvan türleri, yaşamanın ancak toplumsal olarak mümkün olduğunu deneme-yanılma yoluyla "öğrendikleri" noktada, içgüdüsel olarak kendi yaşamları dışında kendi türlerinin yaşamını da hayatın amacı olarak görür ve öyle yaşar. Bireyciliğin en uç noktada geliştiği yerde, bireyci insan için kendi yaşamı en yüce değer, biricik amaç haline gelir.

Kısacası liberallerin "hayata bağlılık", "hayatı sevmek", "hayatı yüceltmek" vb. üzerine urettiği laflar, onların gerçekten hayatı sevdiğini vb. göstermiyor.

Ölümün yüceltilmesi suçlaması, bir devrimciye yapılabilecek en aptalca ve akçakça saldırılardan biridir.

Bir dava uğruna ölümü göze almak, buna hazır olmak, kuşkusuz davası yalnızca kendi bireyi olan bir bireyci için anlaşılmazdır, "çılgınca" bir şeydır.

Toplumsal düşünen devrimci için durum bu değildir. Bir devrimci, bir hedefe varmak için, eğer elinde çıplak canından başka bir silah yoksa, ölüm orucuna gidiyorsa, bu onun ölümü sevdiği, hayatı sevmediği, ölümü yücelttiği vb. anlamına gelmez.

Eğer bazı insanlar, belirli, gerçekte çok basit talepleri bile elde etmek için –örneğin hapiste tecrite karşı çıkmak oldukça basit bir taleptir– ölüm orucuna gitmek durumunda ve zorunda kalıyorsa, o zaman öncelikle yapılması gereken şey, böyle bir basit talep için bile ölümü zorlayan sistemin sorgulanmasıdır.

Bu ne barbar, ne faşist bir düzendir ki; yüzlerce devrimci tutsak, tecrit hapsinin ne anlama geldiğini duyurabilmek için, ölümü göze almak zorunda kalıyor. Bu ne barbar faşist bir düzendir ki; F tipine geçmek için, insanlar diri diri yakılıyor; cinayetlerine "Hayata Dönüş Operasyonu" adı konabiliyor. Sorgulanması gereken budur!

Bunu yapmayanlar, devrimcilerin "ölüm sevıcılığı" vb. üzerine demagoji yapanlar, ne olursa olsun yaşamı amaç haline getirenler, gerçekte yaşayan ölülerdir. Bir ağacın, bir solucanın hayatı ile onların hayatının amacı birdir. Bir türlü yaşamak!!!

Onların yaşamı gibi ölümü de değersiz olacak, Mao'nun deyimiyle bir tüy kadar hafif olacaktır.

Hayatı boyunca devrim davası için yaşayanlar, mücadele edenlerin hayatı olduğu gibi, ölümü de değerli olacak –ölümün biçimi ne olursa olsun– Mao'nun dediği gibi "Tay dağından yüce" olacaktır.

Bu bağlamda, bugün burjuvazinin devrimci iradeyi teslim alma amacıyla yürüttüğü saldırıya karşı çıplak canlarını silah olarak kullanarak direnenler, "Teslim olmaktansa, ölürüz!" diyenler ve bu uğurda ölümün en zoru olan, hücre hücre ölmeyi göze alanlar, devrimci irade konusunda muazzam bir tavır sergilemekte; devrimci iradenin teslim alınamayacağını pratikte göstermektedirler. Böyle bir ölüm, onbinlerce bireyci liberalın değersiz solucan yaşamlarından daha değerlidir!

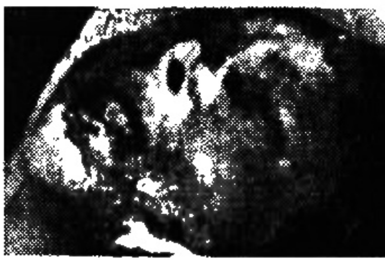
Kendi acınası hayatlarını her şey görenlerin bunu anlaması da mümkün değildir!

Topyekün saldırıya karşı topyekün direnişi örgütleyelim!

Her zaman olduğu gibi bugün de devrimci hareketin ihtiyacı olan birlik ve dayanışmayı sağlama yönünde üzerimize düşen görevi yerine getireceğiz. Bu yönde atılacak adımları desteklemek, oluşturulacak platform, güçbirliği veya eylem birliklerinde yer almak yönündeki pratiğimizi sürdüreceğiz.

19 Aralık 2000 tarihinde devletin cezaevlerinde F tipi hücrelerde tecride karşı ölüm orucu yapan devrimci tutsaklara yonelik gırıştığı vahşi saldırı, F tipı cezaevlerinde başka araçlarla surdurulüyor

Devlet, saldırı sonrasında devreye soktuğu F tipi hapıshanelere gönderdıği devrımcileri bu hucrelerde tecrit etmeye devam edıyor. Hem de devlet adına konuşan kımı sozcülerinin de yer yer ıfade ettiği "bu tur cezaevlerının sosyal yaşamı ortadan kaldırdığı" vb vb. eleştırilerine rağmen devlet bunu yapıyor Şimdi 1500 civarında devrımci tutsağın açlık grevını sürdurduğu, 500 cıevarında devrımci tutsağın ıse ölum orucunda bulunduğu F tipı cezaevlerinde devrımcı tutsaklar devletın açlık grevı ve ölum orucundaki devrımcilere yonelık "tıbbi mudahale" saldırısı ıle karşı karşıyadırlar. Açlık grevi ve olum orucundakı devrımcı tutsaklara -onlar tıbbı mudahaleyi reddettıkleri halde zorla- "tıbbı müdahalede bulunmakta, ama 19 Aralık 2000 tarıhındeki saldırı sırasında yaraladığı, kurşunladığı devrimci tutsakların tedavılerini yapmamaktadır. Saldırı sonrasında F tıpi hücrelerde tecdrıde gonderılen devrımciler, gerek saldırı sırasında aldıkları yaralar gerekse F tiplerıne sevk sırasında yapılan ışkencelerden dolayı cıddı sağlık sorunları ile karşı karşıyadırlar.

Cezaevlerinde tecrıde gönderilen devrimcı tutsaklara yönelık devlet saldırıları bunlarla sınırlı değildir. Avukatlarla ve aılelerden gorüşmeden, içeriye alınacak giyım kuşama; yeme ıçme temınınden gazete alınmasına; radyo yayını işkencesınden askerı usulde sayım almaya kadar. . bır dizı saldırı cezaevlerınde uygulanmaktadır 12 Eylül darbesı sonrasını aratmayacak saldırılar bugün F tipi cezaevlerinde uygulanmaktadır.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'un açlık grevı ve ölum orucu sırasında yaptığı "mutabakat sağlanmadan cezaevlerıne geçilmeyeceğı" yönundekı açıklamasına rağmen saldırı sonrasında devrimci tutsaklar -"cezaevlerinın tahrıp olması", "yer sıkıntısı" vs. türünden "gerekçelerle"- F tıpı cezaevlerine gönderilmişti Gelinen noktada faşist

Türk devletinin bu ikiyüzlü ve sahtekâr politikası sürmektedir.

Adalet Bakanı'nın bu açıklaması çeşitli kişi ve kurumlar tarafından defalarca "hatırlatılması" üzerine başta Adalet Bakanı olmak üzere devlet sözcüleri, büyük bir pişkinlikle sahtekarlığı sürdürmekte, böyle birşeyin artık gerçekleşmeyeceğini, "artık F tiplerinden geriye dönülmeyeceği", "böyle bir operasyondan sonra F tipi cezaevlerinden vazgeçilemeyeceğini" ifade ediyorlar.

Yine devlet, açlık grevlerinin ve ölüm oruçlarının sona erdirilmesi, F tipi cezaevlerinin boşaltılması veya "iyileştirilmesi" konusunda diyalog çağrısında bulunan kimi kişi, kurum ve kuruluşların taleplerine sağır kalmakta ve çok açık bir biçimde hiçbir pazarlığa girişilmeyeceğini söylemektedirler. Bunun anlamı, faşist Türk devletinin; devrimci tutsaklara yönelik tecrit zulmüne devam etmesidir; onlara tecrit koşullarında işkenceler uygulamasıdır; devrimci değerlerine yönelik saldırılara hız vermesi, devrimci tutsakları sakat bırakması, katletmesi vb. vb. dir.

Devletin, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği katliamın gerçek boyutlarıyla görülmesini engellemek, cezaevlerinde ve devrimcilere yönelik F tipi tecride karşı yükselebilecek tepkiyi engellemek amacı ile bir dizi saldırıya başvurmaktadır.

Açlık grevi veya ölüm orucundaki tutsak yakınlarının seslerini duyurabilme yönündeki tüm çabalarının karşısına polis –veya jandarma– dikilmektedir. En ufak bir basın bildirisinin bile okunması jopla bastırılmakta, insanlar yerlerde sürüklenmekte, gözaltılarında işkencelere maruz kalmaktadırlar. Tutuklu yakınlarının örgütlerine yönelik saldırılar sürmektedir. TAYAD kapatılmıştır. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların avukatlarına yönelik saldırı kampanyası başlatılmıştır; avukatlar devletin hedefi durumundadırlar. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırıya karşı sesini yükselten ve insan hak ve özgürlüklerini sorgulayan demokratik kitle örgütleri devletin baskısıyla karşılaşmaktadır. Kapatılan İHD'lerin sayısı artmaktadır. İHD ve diğer kitle örgütlerinin yöneticileri hedef tahtasına oturtulmakta, bunlara yönelik saldırıların yolu açılmaktadır. Kimi sol legal partilere yönelik saldırılarda, parti yöneticileri gözaltına alınmış, haklarında davalar açılmıştır. Devletin saldırıları sol muhalif basına da yönelmektedir. Dergiler toplatılmakta, yazar ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürleri hakkında davalar açılmakta, dergi bürolarına baskınlar düzenlenmekte, devrimci gazete ve dergilerin çalışanlarına yönelik saldırılar örgütlenmektedir. Gözaltında kayıplara yeni halkalar eklenmektedir. Bunun en son örneği "Yaşadığımız Vatan" dergisi okuru Yusuf Kırmızıoğlu gözaltında kaybedilmiştir.

Devletin tüm bu dizginsiz saldırılarına emireri medya da suskunluğu ile destek vermektedir. Sessizliğin ortasında devletin topyekün saldırısı sürmektedir.

DEVRİMCİ DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİRELİM!

Devletin cezaevlerindeki devrimcilere yönelik saldırıları karşısında öncelikle sessizliği bozmak gerekmektedir. Görev, devletin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırısına karşı devrimci dayanışmayı göstermek ve tepkiyi örgütlemektir. Açlık grevlerine ve ölüm orucuna saldıran, ölüm orucundaki ve açlık grevlerindeki devrimci tutsakları F tipi ceza evlerinde tecrit eden, tüm bu saldırılara karşı sesini yükselten kesimler faşist devlet terörü ile susturmaya çalışan devlete karşı, devletin topyekün saldırılarına karşı topyekün direnişi örgütlemek her zamankinden daha önemli ve ivedidir.

İçinden geçtiğimiz dönem devrimci hareketlen omuzlarına dayanışmayı yükseltme görevini yüklemektedir. Bu görevi yerine getirmek, topyekün direnişi örgütlemek ve öncelikle açlık grevi ve ölüm orucuna yönelen saldırılara karşı çıkabilmek için her zamankinden daha fazla çaba sarfedilmeli ve bir an evvel sessizliği kırma yönünde güçleri birleştirerek adımlar atılmalıdır.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırısı devrimci güçler arasındaki birlik ve dayanışmayı güçlendirmiştir. Faşist devletin saldırılarına karşı devrimci dayanışma silahı çok iyi bir biçimde kullanılmalı; içerdekilerin "siper yoldaşlığı" dışarıda da hayat bulmalıdır. Bunun pratik ifadesi olan eylem birlikleri örgütlenmesi bir an evvel hayata geçirilmeli; devletin çok yönlü saldırısına karşı birlikte mücadele edilmelidir. Devrimci örgütlerin sık sık yineledikleri güç ve eylem birliği bugün sağlanamayacaksa hangi gün sağlanacaktır? Devrimci dayanışma bugün gösterilmeyecekse, ne zaman gösterilecektir?

Evet, bugün her zamankinden daha çok birliğe, dayanışmaya ve direnişi birlikte örgütlemeye ihtiyacımız vardır. Kim ki buna karşı çıkıyor ve devrimciler arasında oluşturulması gereken güç ve eylem birliklerine sudan gerekçelerle karşı çıkıyor, pratikte buna katılmıyor veya bu yönde atılan adımları sekteye uğratıyorsa o örgüt öncelikle devrimci dayanışmadan, devrimcilerarası dayanışmadan birşey anlamamış demektir.

Biz Bolşevik Partizan olarak her zaman olduğu gibi bugün de devrimci hareketin ihtiyacı olan birlik ve dayanışmayı sağlama yönünde üzerimize düşen görevi yerine getireceğimizi belirtmek istiyoruz. Bu yönde atılacak adımları desteklemek, oluşturulacak platform, güçbirliği veya eylem birliklerinde (eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesinin işlediği koşullarda) yer almak yönündeki pratiğimizi sürdüreceğiz.

Faşist Türk devletine ölüm!

Katliamların hesabı devrimle sorulacaktır!

Devrimci irade teslim alınamaz!

Yaşasın devrimci dayanışma!

17 Şubat 2000 ▲

Devrimci örgütler arasında şiddet kullanımını mahkum edelim!

Bir kez daha, devrimci örgütlerin, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanılmasını reddeden bir ortak açıklama imzalanmasını öneriyoruz.

Bundan yaklaşık 20 yıl önce, Kasım 1981 tarihli Bolşevik Partizan sayı 14/4'te, devrimci örgütler arasında şiddet kullanımından doğan olumsuzlukları aşmak için tavır takınmıştık. Sözkonusu tavrımızı sonraki yıllarda da birçok kez devrimci kamuoyuna sunduk ve devrimci örgütlerin tavır takınmasını, bu tavrımızı imzalamalarını talep ettik.

Her seferinde, kendilerinin de devrimci örgütler arasında şiddet kullanımını doğru görmediklerini açıklamalarına rağmen, bugüne dek hiçbir devrimci örgüt devrimciler arası şiddeti ilkesel olarak reddeden tavrımızı, ortak açıklamayı imzalamaya yanaşmadı.

Kuşkusuz, laf düzeyinde devrimciler arasındaki şiddete karşı olduklarını açıklamalarına rağmen bizim ortak imzaya sunduğumuz tavrımızı imzalamaya yanaşmamalarının bir açıklaması vardır.

Herşeyden önce bilince çıkarılması gereken bir olgu, devrimciler arası şiddete karşı olduğunu açıklayanlar, esas olarak saldırıya maruz kalanlar oldu. Bu bağlamda anda relatif güçlü olanlar, kendilerine oranla güçsüz olana saldırmakta, şiddet uygulamakta ya da en basitinden güçsüz olanın ajitasyon-propagandası engellenmektedir. Anda güçlü olanın güçsüze karşı saldırı tavrı, bir örgüt içinde çıkan muhalefete veya sözkonusu örgütten ayrılanlara karşı tavırda da kendisini göstermektedir.

Örneğin belli dönem devrimciler arası şiddete karşı olduğunu dile getirenler, sorun kendilerini doğrudan ilgilendirdiğinde yaptıkları açıklamaya uygun davranmamakta; kendilerinden ayrılanlara ya da kendilerine devrimci kamuoyu önünde eleştiri getirenlere şiddet uygulamaktadırlar. Türkiye devrimci hareketinin kısa geçmiş tarihinde olan ve hâlâ da yer yer gündeme gelen örneklerden üçü şöyledir:

Dev-Sol ayrışmasında, şimdi DHKP ve DHKP-C olarak tanınan örgütle, şimdi Dev-Sol olarak tanınanlar arasında çatışmalar olmuştur. Bu çatışmalar hâlâ devam etmektedir. İkinci örnek: MLKP ile KP/İO ayrışması sonrasında yaşanmıştır. Esas olarak MLKP'nin KP/İO'ye karşı saldırıları olmuştur. MLKP taraftarları KP/İÖ taraftarlarına göre güçlü oldukları için ayrılıklarından bu yana geçen süreçte değişik eylemlerde KP/İÖ taraftarlarına saldırılarda bulunmuşlardır. Son yıllarda yaşanan örneklerden biri de, TKP(ML)'nin kendi içine yönelik yaptığı ve adını "Kardelen Harekâtı" koyduğu süreçte yaşandı. Bu süreçte birçok kişinin öldürülmesi, işkenceden geçirilmesi vb. olayları yaşandı.

Durumun vahametini gösterebilmek için bu örneklemelere devam etmeye gerek yok aslında. Ama Kasım 1981'de tavrımızı devrimci kamuoyuna sunduğumuz tarihten bugüne kadar, tavrımıza uygun davrandığımızı; devrimcilerarası şiddet uygulaması konusunda yaşanan her somutta komünist sorumlulukla devrimcilere uyarıda bulunduğumuzu; saldırıların bize yöneldiği noktalarda da aynı tavrı takındığımızı bilince çıkarmak gerekiyor. Biz saldırıların bize yöneldiği durumlarda, içimizde yükselen intikam alma seslerine göz yummadık, bunlara karşı ideolojik-siyasi mücadelemizi yürüttük; partimizin çizgisine ters hareket edenlerle yürümeyeceğimizi açıkça ortaya koyduk.

Devrimci örgütler devrimciler arası şiddeti ilkesel olarak reddeden tavrımızı imzalamadılar. Devrimci örgütlerin ortak imzaya sunduğumuz tavrımızı imzalamamalarının gerisinde yatan onların kendi pratikleridir. Kendilerini "güçlü" gördükleri anda başta kendilerinden ayrılanlar olmak üzere devrimci gruplara şiddet uygulama pratiklerinden kopuşu gerçekleştirememeleriyle ilgilidir.

Bizim önerdiğimiz ortak açıklamanın imzalanması, ortak açıklamaya imza koyan örgütlerin birbirlerine karşı yükümlülük altına girmelerine yolaçacaktır. Devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu soruna salt kendi dar grup çıkarları açısından baktığından; olası bir çatışmada eli kolu bağlı kalmamak için, böylesi yükümlülüklerin altına girmeye yanaşmıyorlar.

Biz, böyle bir anlaşmanın sihirli değnek olmayacağını biliyoruz. Yine de örgüt ve grupların, devrimci örgüt ve gruplar arasındaki ilişkilerde, şiddeti ilkesel olarak reddettiklerini açıkladıkları bir ortak açıklama, şiddet kullananların teşhir edilmesi için bugünden daha olumlu şartlar yaratacaktır. Ayrıca böylesi bir açıklama, açıklamayı imzalayan her örgütün kitlesine vereceği bilinç açısından da çok önemlidir. Ortak açıklama, en azından uzun vadede devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımına son verebilmek için bugünden atılmış bir adım olacaktır.

İlk kez 1981 Kasım ayında devrimci kamuoyuna yayınladığımız daha sonra da çeşitli kereler yinelediğimiz tavrımızı bir kez daha yayınlıyor; tüm devrimci örgütlerin bu yaklaşımı "ortak açıklama" olarak imzalamasını talep ediyoruz.

Neden bir kez daha? Bu sorunun cevabı kısaca şöyledir: Faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan-Türkiye'de

1– Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin** barışçı yöntemlerle, **şiddet kullanılmadan** çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2– Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşıdevrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3– Bütün devrimci gruplar, bu sorunu **"ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır** almalı, onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4– Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5– Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında, bizzat **saldırı sırasında** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. **Saldıranlar, saldırı içinde karşıdevrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı saldırı** ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6– Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için, saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşıdevrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak **ispatlanmayan iddialar** red edilmeli, ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı ve gayri ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7– Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşıdevrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşıdevrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşıdevrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşıdevrimci" olduğunu söylemek için, o kişinin veya örgütün, **hakim sınıflarla birleştiğini**, düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.

8– Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşıdevrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yöneltilmelidir.

9– Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol: saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit olmalıdır.

10– Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde –en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren– açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(Bolşevik Partizan 14/4, Kasım 1981, sayfa 11-12)

işçilere, emekçilere tüm ezilenlere yoğun saldırı durumundadır.

Bu saldırının ilk hedefi de devrimciler, komünistlerdir. Son üç aydır saldırıların en yoğun alanı cezaevleri oldu. Hakim sınıfların tüm barbarlığıyla saldırıya geçtiği, 12 Eylül'80 cuntası dönemini ve karanlık günlerini andıran yoğunlukta saldırı ve baskılarının yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Faşist Türk devleti, 19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerine gerçekleştirdiği saldırılarıyla onlarca devrimciyi katletti, yüzlercesini yaraladı, ikibin civarında devrimci tutukluyu F tipi cezaevlerine koydu.

İşte böylesi bir dönemde devrimciler arası birliğin, ortak mücadelenin geliştirilmesi, hakim sınıfların doğrudan saldırıda bulunmadığı dönemlere göre çok daha gereklidir.

Fakat, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin bir türlü son bulmayan yanlış geleneği, faşist Türk devletinin cezaevlerine saldırıları sonrasında yeniden kendisini gösterdi. Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımı, özellikle yurtdışında yapılan bazı eylemlerde yeniden gündeme geldi, yaşandı.

Örneğin MLKP taraftarları KP/İÖ taraftarlarına, DHKP-C taraftarları Dev-Sol taraftarlarına (KP/İÖ taraftarları ile Dev-Sol taraftarları birlikte yürüdükleri için KP/İÖ taraftarları da saldırıda şiddete maruz kalmışlardır) ve TKP/ML taraftarlarına saldırmışlar, şiddet uygulamışlardır.

Devrimciler arası ilişkilerde şiddet kullanımını ilkesel olarak reddetme tavrını bilince çıkarmak; sözkonusu devrimci örgütlerin yanlışlarını görmesini sağlamak ve devrimcilerin eylem birliğine hizmet etmek amacıyla da tavrımızı bir kez daha devrimci kamuoyuna sunuyoruz. 1981'de takındığımız tavır yukarıdadır.

Tüm devrimci örgütlerden, devrimciler arası ilişkiler bağlamındaki bu tavrımızı imzalamasını talep ediyoruz. Fakat şu ya da bu nedenle tavrımızı madde madde tüm noktaları imzalamaktan yana olmayan devrimci örgütlere alternatif önerimiz şudur:

Devrimciler arası ilişkilerde şiddet kullanımının ilkesel olarak reddedilmesi ve şiddet uygulayan devrimci örgüte karşı ortak tavır takınılacağının açıklanması.

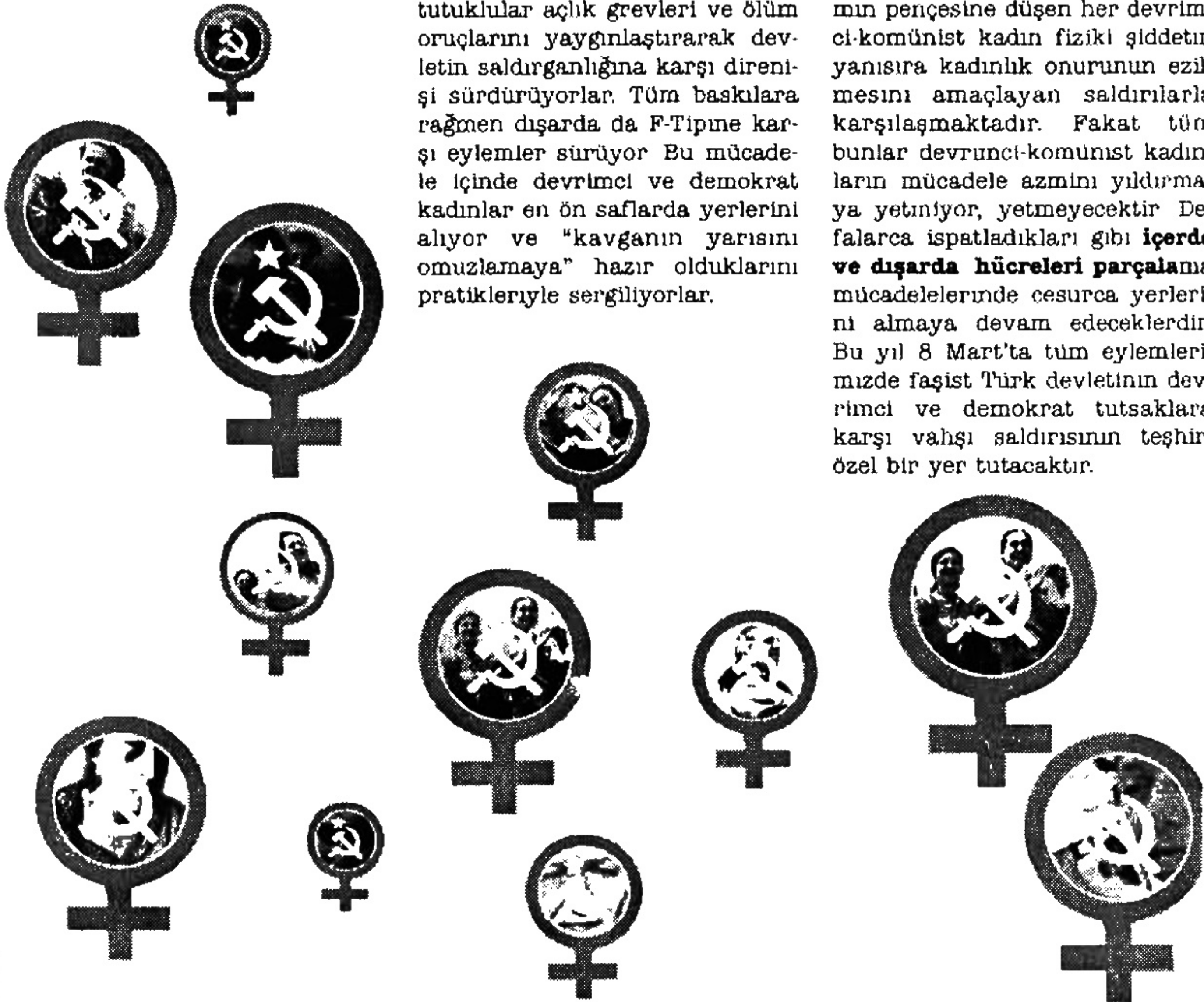
Şubat 2001 ▲

Haydi 8

Kadınların kurtuluşu mücadelesinin simgesi 8 Mart bu yıl faşist Türk devletinin devrimci-demokrat muhalefete var gücüyle saldırdığı, ülkenin mezar sessizliğine boğulmaya çalışıldığı bir döneme rastlıyor...

Devrimci demokratik muhalefet üzerindeki baskılar hapishanelerde ve dışarda her geçen gün biraz daha şiddetleniyor. Devrimci tutsakların diri diri yakılarak katledilmesinin gösterdiği gibi faşist Türk devleti barbarlıkta sınır tanımıyor. Devrimci demokrat kadın ve erkek tutuklular açlık grevleri ve ölüm oruçlarını yaygınlaştırarak devletin saldırganlığına karşı direnişi sürdürüyorlar. Tüm baskılara rağmen dışarda da F-Tipine karşı eylemler sürüyor. Bu mücadele içinde devrimci ve demokrat kadınlar en ön saflarda yerlerini alıyor ve "kavganın yarısını omuzlamaya" hazır olduklarını pratikleriyle sergiliyorlar.

Hiçbir barbarlık devrimcilerin-komünistlerin seslerini kısmaya, mücadeleleri ni bastırmaya yetmez! Faşizmin işkencehanelerinde, bütün devrimcilerin uğradığı baskılar yanında gözaltında her kadın devrimci cinsel saldırı ve tecavüz tehditiyle karşı karşıyadır. Faşizmin pençesine düşen her devrimci-komünist kadın fiziki şiddetin yanısıra kadınlık onurunun ezilmesini amaçlayan saldırılarla karşılaşmaktadır. Fakat tüm bunlar devrimci-komünist kadınların mücadele azmini yıldırmaya yetmiyor, yetmeyecektir. Defalarca ispatladıkları gibi **içerde ve dışarda hücreleri parçalama** mücadelelerinde cesurca yerlerini almaya devam edeceklerdir. Bu yıl 8 Mart'ta tüm eylemlerimizde faşist Türk devletinin devrimci ve demokrat tutsaklara karşı vahşi saldırısının teşhir özel bir yer tutacaktır.

Mart'a!

Bizler, sadece 8 Mart'tan 8 Mart'a değil, her gün ve hayatın her alanında baskı ve sömürüye, horlanmaya, haktan yoksunluğa karşı mücadelemizin sürdürülmesinin gerektiğini bilince çıkarıyoruz. Özel dikkatimiz dün olduğu gibi bugün de sınıf bilinçli işçi ve emekçi kadınlar arasında örgütlenmemizin güçlendirilmesinedir. Kadınların kurtuluşu mücadelesine ilişkin çizgimizin, örgütsel kazanımlarla birleştirilmesi en acil görevimiz olarak önümüzde durmaktadır. İşçi ve emekçi kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal ezilmişliklerini, sorunlarını ve çıkarları daima gözeten, onların taleplerine büyük bir duyarlılıkla sahip çıkan bir pratiğin geliştirilmesine devam edilmesi ivedi görevimizdir.

Bütün dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de devrimci ve komünist hareketin geriletildiği, düzen içi mücadelenin, reformizmin rüzgarlarının estiği bu dönemde yılmadan, sabırla ve ilkelerimize sıkı sıkıya sarılarak günlük çalışmamızı sürdürmemiz büyük önemdedir. Bu bizim için herşeyden önce komünist ideolojiyi, komünist siyaseti, emekçi kadınların kurutuluşu programımızı, pratik mücadele içinde fabrikalara taşımak demektir. Görev, inatçı, yorulmaz bir çalışmayla, öncelikle işletmelerdeki en ileri kadın işçileri partiye, kurtuluş yoluna kazanmaktır.

Bolşevik kadınlar olarak, hep daha fazla, daha çok enerjiyle mücadele etmemiz gerektiğini, sınıf bilinçli kadın arkadaşları komünist düşüncelere ve partimize yakınlaştırmak için daha atak ve cesur olmamız gerektiğini bilince çıkarmak zorundayız. Bu bilinçle, bu 8 Mart'ta da bulunduğumuz her alanda ajitasyon-propaganda faaliyetimizle, çeşitli eylemlerimizle sınıf bilinçli kadınlara ulaşma, onları bir adım daha kendimize yaklaştırma, örgütlenme ağlarımızı sıklaştırma azmiyle, haydi görev başına!

Haydi tüm enerjimizle Komünist Kadın Hareketi'nin inşasını ilerletmeye!

— Yaşasın Komünist Kadın Hareketimiz!

— Yaşasın Bolşevik Partimiz!

Şubat 2001 ▲

15 Şubat 1999 ve Kürt ulusal sorunu...

15 Şubat 1999 tarihi, faşist Türk devletinin CIA-MOSSAD-MIT işbirliğiyle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı Kenya'dan kaçırarak esir aldığı tarihtir.

16 Şubat 1999'da faşist Türk devletinin Başbakanı Ecevit'in yaptığı basın toplantısındaki açıklamasıyla, Öcalan'ın TC'nin eline esir düştüğü ve Türkiye'ye getirildiği tüm dünyaya duyuruldu.

Öcalan'a karşı yapılan bu korsanlık, aslında PKK'yı önderliksiz bırakmak ve Öcalan şahsında Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini bütünüyle bastırmayı amaçlayan uluslararası bir komplonun parçasıydı.

Öcalan'ın TC'nin eline bir tepside sunulur gibi teslim edilmesi, TC'nin Öcalan'ı esir alması, sadece PKK'ye değil bir bütün olarak ezilenlere, ilerici insanlığa karşı bir saldırıydı.

Şöyle ki, PKK, yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, gerek emperyalist güçlerin, gerekse onların medyası tarafından yönlendirilen emekçi kitlelerin gözünde "sosyalizmin" savunucusu olarak görülüyordu. Bu bağlamda PKK'ye olan saldırı, aynı zamanda gerçek sosyalizm savunucularına da yönelen bir saldırıydı.

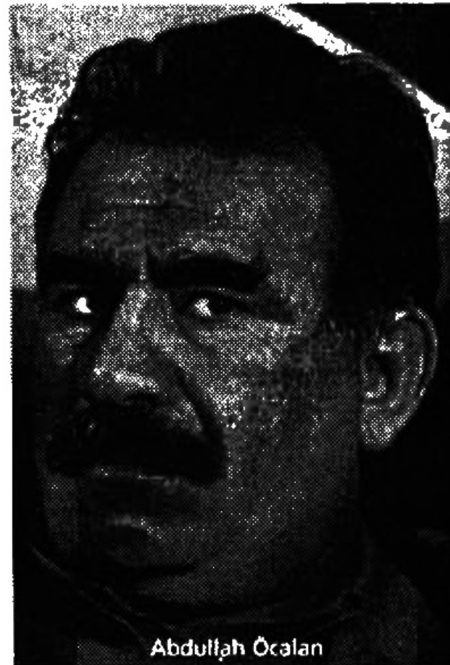
Türk hakim sınıfları, Öcalan'ı esir almalarını "büyük zafer" çığlıklarıyla; TC'nin ne kadar büyük bir devlet olduğunu, "terörizmin belini" nasıl kırdıklarını, kimsenin TC'ye gücünün yetmeyeceğini vb. vb. tespitlerle kutladılar. Bu "zafer çığlıkları"na paralel olarak da Kürtlere karşı pogrom havası yaratıldı... "Asalım, keselim" çığlıkları her yanı sardı.

Bu saldırganlık sadece Kürtlere karşı yönelmedi. Öcalan'ın esir alınmasını protesto etmek için ses çıkaranlara karşı en yoğun saldırılara başvurulurken, faşist Türk devleti aynı zamanda devrimcilere, komünistlere de "bana baş kaldıranın sonu budur" diyerek daha da saldırganlaştı.

Öcalan'ın esir alınması sonrasında TC için, kararı önceden verilmiş "yargılama" sürecine girildi. TC'nin tarihinde en hızlı biçimde gerçekleştirilen "yargılama" sonrasında Öcalan idama mahkum edildi. Türk hakim sınıfları Öcalan şahsında, gerçekte Kürt ulusal hareketini yargıladılar ve mahkum ettiler..

Faşist Türk devleti Öcalan'ı TC ile barış, "demokratik cumhuriyet" vb. düşünceleri savunduğu için esir alıp idama mahkum etmedi. Hayır. TC, Öcalan'ı TC'ye isyan bayrağını kaldırdığı, silahlı mücadeleye, Kürt ulusal hareketine önderlik ettiği için idama mahkum etti. TC Öcalan'ı, –en azından belli bir dönem– Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını, özgürlüğünü istediği, sömürgeci TC'nin Kuzey Kürdistan'dan çıkmasını, atılmasını istediği için idama mahkum etmiştir.

Öcalan'a idam kararı, sadece Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir idam kararı değil, aynı zamanda TC'nin "vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü" ırkçı ilkesine karşı gelen, ulusların ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğini savunan herkese karşı ilan edilen bir idam kararıydı.

Abdullah Öcalan

Bu idam kararı, faşist Türk devletinin yıkılması, yerine gerçekten demokratik bir yapılanmanın, düzenin geçmesi için devrim mücadelesi yürüten tüm devrimcilere karşı: eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm isteyen herkese karşı yönelen bir idam kararıydı. Kısacası, bu idam kararı faşist devlete muhalif olan tüm ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci ve komünistlere, işçi ve emekçilere yönelen bir karardı.

Sömürgeci faşist Türk devleti, Öcalan şahsında Kürt ulusal hareketine, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü baskı ve zulüm... politikasını bugün PKK'yı tümden teslim alma, yoketme siyaseti temelinde de sürdürmeye devam ediyor.

PKK'nin düzenle barışma, uzlaşma siyasetinden bağımsız olarak, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna, Kürt ulusal hareketine karşı baskı, zulüm ve her türlü Türkleştirme, yoketme, esir alma vb. vb. siyasetine karşı çıkmak, her demokrat, devrimci ve komünistin görevidir.

Öcalan'ın korsan bir eylemle esir alınmasına, idama mahkum edilmesine karşı da mücadele her demokrat, devrimci ve komünistin görevidir.

Faşist Türk devletinin Öcalan'ı idama mahkum etmesi kararını da reddediyor, Öcalan'ın kayıtsız şartsız serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

Nasıl ki devrimciler, komünistler bu sömürü düzenini yıkmak için mücadele ettikleri için suçlu değillerse, Öcalan da ulusal baskıya karşı çıktığı ve bundan dolayı sömürgeci TC'ye karşı isyan ettiği, silahlı mücadeleye önderlik ettiği için halk nezdinde suçlu değildir.

15 Şubat 1999, Öcalan'ın esir alınması somutunda Kürt ulusuna karşı sömürgeci, ırkçı, faşist siyasetin, saldırganlığın uygulandığı bir tarihtir. Bu bilinçle Öcalan şahsında Kürt ulusuna karşı yönelen tüm saldırıları da lanetliyoruz.

TC'nin Öcalan'ı esir alması sonrasında da, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü baskı, zulüm, zorla Türkleştirme, inkar, yo-

ketme vb. siyaseti, bir kez daha, TC"nin terorist, faşist bir devlet olduğunu ortaya koymaktadır.

Sorun bu gerçeği görmek ve kavramaktır. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun bu sömürgeci faşist devletle anlaşarak, bu devletle barışarak gerçekleşemeyeceğini görüp kavramaktır esas mesele.

Genel Başkanı Öcalan başta olmak üzere PKK'nin tüm yönetim kademeleri, PKK eksenli değişik tüm örgütlenmelerin 15 Şubat 1999 sonrası tavırları bu gerçeğin kavranmadığını; bunun da ötesinde PKK'nın TC ile barış temelindeki "demokratik cumhuriyet" siyasetinin, Anayasal temeldeki bazı kültürel haklarını Kürt ulusunun kurtuluşu olarak sunulduğunu, PKK'nın düzenle, devletle birleşmeye hazır olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

PKK ve PKK eksenindeki örgütlenmeler, 2. yıldönümünde 15 Şubat 1999'u "kara gün", "ulusal yas günü" vb. olarak adlandırmakta, Öcalan'ın esir alınmasını değişik eylemlerle protesto edip 'Öcalan'a özgürlük' talep etmekteler. Öcalan'ın esir alınmasına karşı protestolar ve "Öcalan'a özgürlük" talebi doğru ve haklıdır. Fakat bu haklılık, gerek Öcalan'ın ve onun önderliğindeki PKK'nin andaki siyasetinin düzenle uzlaşma siyaseti olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Geçmişteki çizgisinin ne olduğunu, hangi aşamalardan geçtiğini vb. tartışmayı bir kenara bırakıp andaki duruma kısaca bakarsak, PKK'nin siyasetinin, çizgisinin bazı temel direkleri şöyledir.

PKK'nin, özellikle Öcalan'ın esir alınması sonrasında, İmralı sürecinde Öcalan'ın savunmalarıyla ulusal kurtuluşçu bir çizgiye sahip olmadığı; Kürt ulusunun kurtuluşu olarak savunulanın, faşist Türk devletinin varlığını koruduğu şartlarda, bazı Anayasal değişikliklerle elde edilecek hak kırıntıları olduğu ve Kürt ulusal sorununun çözümü olarak sunulan bu siyasetin burjuva anlamda bile "ulusal kurtuluş" olmadığı açıkça ortadadır.

PKK çizgisinin "antiemperyalistliği" tutarsız, uzlaşmaya açık olan bir siyasetten, emperyalistlerin TC üzerinde uygulayacağı baskıyla Kürt ulusal sorununu çözme diplomatik çabalarından, Türk hakim sınıflarına "Kürt sorununu siz bizimle bu geri şartlarda çözmezseniz, o zaman emperyalistler Türkiye'nin içişlerine karışır hale gelirler ve Kürt sorununu kullanırlar; tarihte de hep kullanmışlardır" biçimine bürünmüştür. Yani her iki durumda da PKK'nın antiemperyalist bir çizgiye sahip olmadığı ortaya çıkmıştır.

PKK, TC ile barış temelinde "demokratik cumhuriyet" savunusunu burjuva düzenin, en iyi halde de burjuva demokrasisinin yüceltilmesi çerçevesinde ele almaktadır. Burjuva sistemde ulusal kurtuluşun mümkün olduğunu, somutta da TC anayasasının kimi yanlarının değiştirilerek, kültürel bazı hakların elde edilmesiyle Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun mümkün olduğunu emekçi kitlelere empoze etmektedir.

PKK bir yandan kitleleri düzene entegre etmek için ulusal kurtuluştan, özgürlükten bahsederken, diğer yandan ise, gerçekte ulusal kurtuluş diye bir amacının olmadığını ortaya koymaktadır. Örneğin "Bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan!" amacı ve şiarı terkedildikten sonra, "Misak-ı Milli"nin savunulmasının başka bir versiyonu olan "ortak vatan" savunuculuğunda PKK başı çekiyor. PKK, Genel Başkanı Öcalan önderliğinde Kemalizmin "marifetlerini" keşfedip Kemalizm savunuculuğu yapıyor.

Öcalan, PKK ve HADEP'e kemalistlerle ittifak kurmayı, "birlikte Mustafa Kemal'in sözleriyle yürümeyi" önermekte. Kemalizmin demokratikleştiğini, Kemalizme karşı olmanın Kürtlerin lehine olmadığını vb. vb. savunmaktadır. Öcalan PKK'nin gerilla güçlerini de "Kuvay-ı milliyeci", "kuvay-ı demokrasi birliklerine" dönüştürmesini savunmaktadır.

Bu yaklaşımların bir sonucu da, ulusal baskının, zulmün, kısacası Kuzey Kürdistan-Türkiye'de genel olarak ulusal sorunun, özel olarak da Kürt ulusal sorununun varlığının, bu sorunun çözülmemesinin sorumlusu ve suçlusu, faşist Türk devleti ve bu devletin ideolojisi Kemalizm değil, ulusal baskıya karşı –içeriğinin doğruluğu ya da yanlışlığından bağımsız– gelen Kürt isyanları olarak gösterilmektedir.

Öcalan ve PKK'ye göre Kürt isyanları olmasaydı, Mustafa Kemal önderliğindeki genç Türkiye Cumhuriyeti Kürtlere eşitlik tanıyıp kardeşçe birlikte yaşayacaktı. . Ama *"1925 isyanı ve bastırma, iki taraflı şiddet cumhuriyeti etkiledi ve demokrasi kaybetti. '24'e kadar Mustafa Kemal'in çizgisi önemlidir. Kürt isyanları devreye girince cumhuriyet tökezledi. Mustafa Kemal bilinçliydi; bu işbirlikçileri tanıdı" (Öcalan, Serxwebûn, sayı 222, sayfa 12)*

Öcalan şahsında PKK çizgisinin artık söylemde de "Kürt sorununun çözümü"nden vazgeçmeye başladığını tespit etmek gerekiyor. Kuşkusuz bu, faşist Türk devletinin PKK'ye karşı tavrını değiştirmemesi sonucu tüm hatlarıyla yerleşmiş bir tavır değildir.

Ama, eğer TC, AB'ye üyelik bağlamında önüne konan ve imzaladığı Kopenhag Kriterleri'nde ortaya konan bazı kültürel hakları tanısa, legal alanda Kürt kimliğiyle olmasa da Kürtlerin haklarını dile getirme temelinde örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırsa; genel bir af ilan etse; o zaman PKK "demokratik cumhuriyet"in oluştuğunu savunmaya, "Kapsayıcı Anayasal Vatandaşlık" temelinde Kürt sorununun da çözüldüğünü ve bunun gerçek demokrasi... olduğunu kitlelere anlatmaya hazırdır.

Fakat TC'nin Kürt ulusal sorununun çözümüne kendi burjuva sistem çerçevesi içinde de yaklaşmaması, gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, gerekse de PKK'nın silahlı güçlerinin bulunduğu esas alan olan Güney Kürdistan'da PKK'ye karşı –genelde muhalefete karşı– saldırıları, istemediği halde PKK'yi silahlı mücadeleyi yeniden başlatmaya zorlamaktadır. TC'nin PKK'ye saldırıları silahlı mücadeleyi en azından savunma amaçlı olarak başlatmalarını dayatırken; diğer yandan da eğer PKK silahlı mücadeleye başlarsa, TC, Öcalan'ın idam kararını uygulayacağı tehdidini "Demoklesin kılıcı" gibi elinde tutmaktadır. Bu durum da PKK'nın silahlı mücadeleyi yeniden başlatmasını hemen hemen imkânsız kılmaktadır. Fakat buna rağmen, bütünüyle imha olmayı engellemek ve mücadeleyi başka araç ve yöntemlerle sürdürme zorunluluğu, PKK'nın yeniden silahlı mücadeleye başvurmasını mümkün kılmaktadır. Kısacası, az da olsa da böylesi bir imkân vardır. Fakat bu durumda da sorulması gereken esas soru, silahlı mücadelenin hangi amaçla, ne için, hangi siyaset temelinde yürütüleceği sorusudur. Andaki PKK'nın devrimci bir temelde mücadele ve silahlı mücadele vermesinin ön koşulu PKK'nin kendi geçmişini devrimci bir temelde yeniden değerlendirmesi, geçmişin yanlışlarından köklü olarak kopmasıdır. Ancak andaki veriler, bunun mümkün olmadığını göstermektedir.

16 Şubat 2001 ▲

25 Ocak günü Silopi HADEP İlçe Teşkilatı Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz, Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na girmişler, girdiklerini gören olmuş ve fakat çıktıklarını gören olmamıştır. Bu iki HADEP yöneticisi o günden bu yana "kayıp"tır

FAŞİST TÜRK DEVLETİ SALDIRILARINI YOĞUNLAŞTIRIYOR!

Serhıldan çağrısı neyin nesi?

Şubat ayı başlarında PKK Başkanlık Konseyı, Abdullah Öcalan'ın esir alınmasının yıldönümü olan 15 Şubat tarihine de atıfta bulunarak "Zamanıdır" diye "siyasal serhıldan"a çağrıda bulundu.

Sözkonusu çağrıya dayanarak, kimi devrimci örgütler "PKK yeniden silahlı mücadeleye başlıyor" diye PKK'yi yeniden "devrimci saflarda", görme eğilimine girdiler. Daha önce sadece silahlı mücadeleye son verdiği gerekçesiyle PKK'yı "devrimcilikten" çıkaranlar, yine sadece silahlı mücadeleye başlama ihtimaline dayanarak PKK'yi "devrimci" ilan etmeye hazır bekliyorlar. Bu da, PKK'nin "siyasi serhıldan" çağrısının nedeni ve içeriği konusunda kısaca da olsa tavır takınmayı gerekli kılmaktadır.

Herşeyden önce bilinmesi gereken şey, PKK'nın silahlı mücadeleye yeniden başlayıp başlamaması, PKK'nın kendi isteğine değil, öncelikle ve belirleyici olarak TC'nin tavrına bağlıdır. Bugün serhıklandan bahsedilmesinin esas nedeni de TC'nin PKK'ye karşı –PKK'yı yok etme, ya da en azından TC'yı tehdit unsuru olmaktan çıkarma– tavrını sürdürmesi; özellikle de Güney Kürdistan'daki PKK güçlerine karşı saldırı hazırlığı ve planlarını yapmasıdır.

PKK'nın silahlı mücadeleye son vermesi ve silahlı güçlerinin büyük bölümünü Kuzey Kürdistan-Türkiye dışına çekmesi sonucu Kuzey Kürdistan'da savaşın tek yanlı da olsa son bulması, bir yandan halkın savaştan bıkmış çoğunluğu tarafından hoşnutlukla karşılanırken, diğer yandan "barış" ortamını Kuzey Kürdistan'da ya-

tırım vb. için daha kârlı bulan egemen sınıfların bu bölümü tarafından da taktir, umut ve hoşnutlukla karşılandı.

Egemen sınıfların bir bölümü, PKK'nin silahlı gücünü Kuzey Kürdistan-Türkiye sınırları dışına çekmesinin ve belli şartlarda silah bırakmaya da hazır olduğunu ilan etmesinin, bölgede yakalanan "huzur ortamının" bir şans olarak ele alınmasını savunmaktadır. Bu savunu TC'nin AB'ye üyeliği bağlamında AB'nin etkin çevrelerinin öne sürdüğü taleplerle de (Kopenhag Kriterleri vb.) örtüşmektedir.

Fakat buna rağmen, bu kesimin karşısında egemen sınıfların önemli kesimi "hiç bir uzlaşma", "hiç bir taviz" olmaz çizgisinde devam etmektedir. TC'nin devlet olarak resmi çizgisi olan bu tavır hâlâ egemenliğini korumaktadır.

Somut olarak AB'ye üyelik bağlamındaki tartışmalarda gündeme gelen Kürtçe TV, radyo sorunu karşısında MİT Müsteşarı Atasagun "olabilir" sinyallerini verirken, Genelkurmay Başkanlığı devletin resmi çizgisini dile getirerek "olmaz" tavrını takındı.

Genelkurmay açıkça PKK'nin siyasallaşma stratejisi içine girdiğini, Kürtçe TV, radyo vb. konulardaki yaklaşımların PKK'nin siyasetiyle birleştiğini ve Avrupalı bazı devletlerin de TC'ye karşı PKK'yı desteklediğini açıklayarak PKK'nin siyasallaşma stratejisinin TC devleti açısından istenmeyen bir durum olduğunu ileri sürdü.

Genelkurmayın bu tavrı, PKK'nin, son yıllardaki tüm tavizlerine rağmen TC tarafından kabul edilmediğini de bir kez daha gösterdi. Devletin "Kürt sorunu"nun çözümü konusundaki resmi çizgisi PKK'siz, PKK'nin bütünüyle yok edildiği bir çözümdür. Güney Kürdistan'da yer yer YNK güçleri PKK'ye saldırtılmıştır. PKK'nin KDP ve YNK'nin egemen olduğu bölgelerde de askeri olarak bitirilmesi amacıyla bir dizi hazırlık yapılmaktadır.

PKK'ye saldırıların bir yanı da Abdullah Öcalan'a karşı tavırda kendisini gösterdi. Şöyle ki, Abdullah Öcalan'ın açıklamaları devlet güçlerinin bilgisi dahilinde ve izniyle kamuoyuna yansıtılmaktadır.

Güney Kürdistan'da YNK ile PKK'nin çatışmasıyla gündeme getirilen faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik saldırıya karşı Öcalan bir açıklama yaptı... Sözkonusu açıklamada Öcalan; *"Ben İmralı'da savaş talimatı vermiyorum, tam tersine üniter yapıya bağlılık temelinde silahların bırakılması da dahil demokratik çözümü geliştirmek istiyoruz."* tespitini yaparak, gerçekte hangi siyasetin savunuculuğunu yaptığını ortaya koyarken şunu da tespit etti:

"Biz savaş istemiyoruz ancak üzerimize imha amaçlı olarak gelinirse buna karşı evrensel hak olan meşru savunma hakkımızı kullanırız." (Özgür Politika, 26 Ocak 2001)

Öcalan'ın kendisini Prometheus'e benzetmesiyle de birleşen "savunma hakkımızı kullanırız" tespiti, burjuva medya başta olmak üzere egemen sınıfların temsilcilerinin belli kesimi tarafından Öcalan'a karşı saldırı için kullanıldı. Öcalan'ın *"çok konuşturulduğu"*, *"böylesi tehditlere devam ederse yakında ipi boğazında göreceği"* vb vb. propaganda edilerek kamuoyu Öcalan'a karşı kışkırtıldı. Öcalan avukatlarıyla yaklaşık iki hafta, "hava muhalefeti" gerekçe gösterilerek konuşturulmadı.

İşte bu ortamda PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan, "Tahammülümüz istismar edilmesin" diye PKK'nin tepkisini dile getirdi. Yine PKK'nin savaştan yana olmadığı, ama kendilerine saldırılırsa meşru direnme haklarını kullanacaklarını dile getirdi.

Hakim sınıflar PKK'ye karşı saldırılarını, Kürt sorununu legal alanda dile getiren HADEP'e de yönelttiler. HADEP'e yönelen saldırılar giderek yoğunlaştırıldı.

Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan cinayetinin hemen ardından son yıllarda "son bulmuş" görünen gözaltında kaybetmeler, kimi HADEP yönetici ve üyelerinin kaybedilmesi bağlamında yeniden gündeme getirilmiştir.

25 Ocak günü Silopi HADEP İlçe Teşkilatı Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz, Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na girmişler, girdiklerini gören olmuş ve fakat çıktıklarını gören olmamıştır. Bu iki HADEP yöneticisi o günden bu yana "kayıp"tır. Birçok HADEP il ve ilçe başkanı da tehdit edilmektedir. Son dönemde "kaybolan" yalnızca bu iki HADEP yöneticisi değildir. "Vatan" dergisi adına yapılan açıklamaya göre, "Vatan" dergisi okuyucusu Yusuf Kırmızıoğlu da 6 Ocak'tan bu yana kayıptır.

Yine Kuzey Kürdistan'da "hak ihlalleri" bağlamında İHD Diyarbakır Şubesi'nin Ocak 2001 raporunda aktarılan bazı rakamlar şöyledir:

"Yaşama hakkına yönelik ihlaller. Çatışmada yaşamını yitirenler: 7, Faili Meçhul Cinayetler ve Yargısız İnfazlar: 11, Gözaltı: 656, İşkence ve Kötü Muamele, 54, Kayıp: 2, Tehdit, 1, Tutuklama: 71." (Özgür Politika, 14 Şubat 2001)

İHD'nin açıklamasına göre Ocak 2001 ayındaki toplam hak ihlalleri, 2000 yılının toplam 11 ayınınki kadardır. Yani kısacası cinayetler, gözaltında kaybetmeler vb. vb. saldırılar yoğunlaştırılmıştır.

En son olarak Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Karahamza (Yorgançayır) köyünde HADEP üyesi Selahattin Öge, JİTEM elemanları tarafından –köydeki diğer insanların gözleri önünde– kaçırılarak işkenceden geçirilmiş; bir gün sonra Karlıova Yatılı Bölge Okulu'nun yakınında baygın şekilde bulunmuştur. Kafasına yediği dipçik darbeleri sonucu Selahattin Öge kaldırıldığı hastanede hâlâ komadadır. Ayrıca aynı köyden Karlıova'ya giden üç kişinin de İlçe Jandarma Karakolu'nda gözaltında tutulduğu da verilen haberler arasındadır.

Ve tüm bu saldırılar, aslında PKK'yi silahlı güç olarak bütünüyle bitirmeye, bu arada başta Abdullah Öcalan olmak üzere, PKK'nin Güney Kürdistan'daki silahlı güçlerini imha etmeye yöneliktir. Aynı plan çerçevesinde de HADEP'in devletin çizdiği çerçeveye yerleştirilmesi, bu olmazsa kapatılmasının sağlanması içindir bu saldırılar.

Faşist Türk devletinin saldırılarının beraberinde getireceği sonuçların neler olabileceğini fark eden PKK Başkanlık Konseyi'nin serhıldan çağrısı da, TC'nin bu baskıları sonucu gündeme gelmiştir. Serhıldan kavramı kitlelerin çoğunda ve devrimcilerde de 1990'lı yılların başlarını, kitlelerin TC'nin kolluk güçlerine karşı mücadelesini hatırlattığı için, ilk başta hoş duyulmaktadır.

Fakat 10 yıl önceki serhıldan yaklaşımıyla, bugünkü serhıldan yaklaşımı bir ve aynı yaklaşım değildir. Özellik-

Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Karahamza (Yorgançayır) köyünde HADEP üyesi Selahattin Öge, JİTEM elemanları tarafından -köydeki diğer insanların gözleri önünde- kaçırılarak işkenceden geçirilmiş; bir gün sonra Karlıova Yatılı Bölge Okulu'nun yakınında baygın şekilde bulunmuştur. Kafasına yediği dipçik darbeleri sonucu Selahattin Öge kaldırıldığı hastanede hâlâ komadadır

le 1990-1992 döneminde serhıldan çağrısı, faşist Türk devletine karşı açık savaş ilanı ve pratiği, kitle hareketi ile gerilla savaşını birleştirme çağrısı ve pratiğiydi. 2001 serhıldan çağrısı, kitleleri düzen içi siyasete entegre etmenin, TC ile barış isteyen ve "demokratik cumhuriyet" siyasetinin güçlendirilmesi çağrısıdır. Gelinen yerde PKK yöneticileri, meşru müdafa hakkının kullanılacağı ya da yeniden geçici bir dönem silahlı mücadeleye başvurabileceğini açıklamak zorunda kalmışlardır.

Serhıldan çağrısının yapıldığı yerde takınılan tavırlar da açıkça göstermektedir ki, serhıldandan legal alandaki siyasi mücadeleyi ve bu mücadelenin kitleselleşmesini anlamaktadırlar. Kuşkusuz yanlış, reformist bir içerikle de olsa siyasi serhıldanın geniş kitlelerin hareketi olması durumunda, bu hareketin Türk hakim sınıflarını –Kürt sorunu bağlamında– zorlayacağı ve Türk hakim sınıflarının düzen içi de olsa böylesi bir harekete sıcak bakmayacağı açıktır.

PKK Başkanlık Konseyi tarafından yapılan açıklamada PKK'nın silahlı mücadeleden yana olmadığı şöyle ifade edilmektedir:

"Halkın siyasal serhıldanının yanı sıra meşru savunma hakkımızı kullanarak askeri alanda da mücadelemize yönelik saldırılara karşılık vereceğiz. Bununla birlikte barış, siyasal diyalog ve uzlaşma ortamında sorunları çözerek demokratik çözüm yolunda ilerlemek, tercihimiz olacaktır." (Özgür Politika, 5 Şubat 2001)

Tercihlerinin ne olduğunu samimi biçimde açıklayan PKK Başkanlık Konseyi, "siyasal serhıldan"dan ne anladığını da şöyle ortaya koymaktadır:

"15 Şubat'ın yıldönümünde Başkan Apo'yu sahiplenmek, Onu özgürlüğe kavuşturmak ve Kürt sorununun demokrasi içerisinde çözümünü sağlamak için serhıldanlarımızı geliştirmeliyiz. Halkımız her yerde siyasal eylem başlatmalıdır. Gösteri, yürüyüş, ışık söndürme, kepenk kapatma, dersleri boykot etme, iş bırakma, 15 Şubat günü oruç tutma gibi eylemlerle yaygın ve sürekli bir serhıldan hareketine girişmelidir. Serhıldan eylemliliğine karşı, devletin baskılarına, tutuklama ve işkencelerine karşı direnmelidir. Bu baskılar, Başkan Apo'nun cezaevinde oluşu ve maruz kaldığı uygulamalar ortamında, mücadelenin kaçınılmaz fedakarlıkları olarak görülmeli, serhıldan eylemliliğinin getireceği her türlü fedakarlık göze alınmalıdır." (aynı yerden)

Serhıldandan gerçekte devlete karşı "başkaldırı" eylemlerini anlamadıklarını, bir nevi "Gandicilik" savunuculuğu yaptıklarını böyle ortaya koyduktan sonra da TC"ye şu öneride bulunulmaktadır:

"Genel Başkanımız ve Partimizin uzattığı barış eli olumlu karşılık bulmalıdır. Bunun bir gereği olarak savaşı dayatan tutumlardan vazgeçilmeli, inkar ve imha politikaları aşılarak Kürt halkının temel özgürlükleri tanınmalıdır. (...) Böylece Kürtlerin zayıflatan değil, Türkiye'yi güçlendiren bir rol oynamaları sağlanmalıdır." (aynı yerden)

Faşist Türk devletinin tüm saldırılarına, inkâr ve imha siyasetine rağmen PKK'nın tavrı budur. Osman Öcalan'ın da açıklamasında söylediği gibi PKK Kürt sorununu (gerçekte ulusal sorun) "ortak vatanın demokratik cumhuriyeti" çerçevesinde çözümünden yanadır... Yine PKK Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan, 15 Şubat'ın yıldönümünde yaptığı açıklamaya göre PKK'nın andaki temel şiarı: "Başkan Apo'ya Özgürlük, Kürdistan'a Demokratik Barış'tır" ve PKK'nin silahlı mücadeleyi düşünmediğidir.

Tüm bu açıklamalara rağmen TC'nin baskıları, zorlaması sonucu PKK yeniden silahlı mücadele başlatsa bile, PKK'nin siyasetinde özde bir değişiklik mümkün görünmemektedir. Verilecek silahlı mücadelenin, yine sorunun çözümünün askeri yolla mümkün olmadığına, TC"yi "barış" ve "diyaloğa" ikna etme amacına, temel stratejik siyasete uygun yürütüleceği açıktır.

Bu durumda da faşist Türk devletinin PKK'ye ve Kürt ulusuna karşı saldırılarına karşı mücadele edilmek zorundadır. Faşist Türk devletine karşı mücadele edilirken de PKK'nın çizgisinin Kürt milliyetçisi, reformist ve emperyalizmle uzlaşan bir çizgi olduğu gerçeği gözardı edilmemelidir.

Sonuç olarak Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünün, Kuzey Kürdistan'ın özgürlüğünün burjuva milliyetçi siyasetle mümkün olmadığı, bunun ancak, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla, işçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurmasıyla mümkün olduğu bilinçlere kazınmalıdır.

21 Şubat 2001 ▲

"Fransa şaşırma, sabrımızı taşırma!"

Başlıktaki bu slogan, 7 Kasım 2000 tarihinde (8 Kasım sabahı) Fransa Senatosu'nun Genel Kurul gündeminde oylanarak 4 çekimser, 40 ret oyuna karşı 164 oyla kabul edilen ***"Fransa, Ermenilerin 1915 yılında maruz kaldığı soykırımını resmen tanır."*** karar tasarısını protesto etmek; ve Osmanlı/Türk devletinin –bu genelde Türkler olarak kabul ediliyor– Ermeni soykırımı yapmadığını göstermek, "ispatlamak" için yapılan eylemlerde kafatasçılar, ırkçılar tarafından atılan sloganlardan sadece biridir. Fakat bu slogan yapılan protesto eylemlerine damgasını vuran bir slogandı.

Karar tasarısında "soykırımı Türkiye yaptı", "Türkler yaptı" vb. ifadeler yoktur. Fransa Başbakanı Jospin'e göre, sadece tarihe bir atıfta bulunulmuştur. Fakat "suçlu kendini bilir" deyimine uygun olarak muhatabın Türkiye olduğu, Türk hakim sınıfları tarafından iyi biliniyor… Bu yüzden de soykırım karar tasarısını kabul eden, sonuçta yasalaştıran Fransa'ya, "sabırlarının taşırılmaması" için uyarılarda bulunmaktadırlar.

10 Ocak 2001 tarihinde Fransa Meclisi Dışilişkiler Komisyonu Ermeni soykırımı karar tasarısını kabul etti. 18 Ocak 2001 tarihinde Fransız Ulusal Meclisi'nde, 6 partinin oylama için atadığı temsilciler –toplam 42 milletvekili, 577 milletvekili adına– oybirliğiyle karar tasarısını kabul etti. Bunun ardından, Chirac, 28 Ocak Pazar günü tasarıyı imzaladı ve tasarı resmi gazetede yayınlanarak resmen kanun haline geldi. Böylece Mayıs 1998 tarihinden bu yana hep yeniden tekrarlanan oyun sona ermişti.

18 Ocak'ta Fransız Meclisi'nin tasarıyı onaylaması sonrasında Türk hükümeti, Fransa Büyükelçisi Sönmez Köksal'ı "danışmalar için" Ankara'ya çağırdı. Türk hükümeti, Fransız Meclisi'nin kararını "şiddetle kınamakta ve tüm sonuçlarıyla reddetmektedir" tavrını takındı.

Fransa'ya tepkiler, 18 Ocak sonrası giderek yoğunlaştı. Chirac'ın da onaylaması sonrasında özellikle açık Türkçü faşistlerin, kafatasçıların soykırımcı zihniyetlerini gösteren durumlar yaşandı.

Tüm Türk şovenleri ve milliyetçileri *"Türk ulusu, tarihinin hiçbir döneminde soykırım gibi bir insanlık suçu işlememiştir"* tezini ispatlamak için avazları çıktığı kadar seslerini yükselttiler. Fransa'nın Türkiye'nin "sabırlarını taşırmamasını" istediler.

Türkiye'nin birçok şehrinde *"Fransa şaşırma, sabrımızı taşırma"* vb. sloganlarla Fransa'nın tehdit edilmesi, gerçek-

Fransızlara Körfez Geçişi misillemesi

SOYKIRIMI İFTİRASI şimdi de İsviçre'de

Yunan asıllı bir milletvekili Ermeni soykırımının resmen tanınması için İsviçre Parlamentosu'na tasarı verdi.

ÖNCE HÜKÜMETE VERDİ Yunan asıllı İsviçreli milletvekili Josef Zisyadis'in Ermeni soykırımı tasarısını Fransa'nın kararından önce İsviçre Hükümeti'ne sunduğu anlaşıldı.

GÖZLER MECLİS'TE Hükümet tasarıyı "Uluslararası mahkeme karar vermeli" gerekçesiyle reddetti. Ancak tasarının önümüzdeki günlerde parlamentoya gelmesi bekleniyor. Onaylanırsa yasalaşacak. ■ 12. sayfada

Fransa'yı tankla vurduk

Ermeni kararı sonrası Fransa için tank ihalesi tehlikede

TÜRKİYE, askeri istihbarat uydusu anlaşmasında Fransız Alcatel firmasını tamamen devredışı bıraktı. Projenin, yeni bir ihale açmadan bir Amerikan firmasına verileceği öğrenildi. Öte yandan Savunma Bakanı Çakmakoğlu 250 tank satışı için yarışan Fransız GIAT firmasının da 2 milyar dolarlık ihalenin dışında bırakılabileceğinin sinyalini verdi. ■ 6'da

Ermeni yalanına aynı dille cevap veren yasa teklifi benimsendi

Fransa'ya misilleme

TBMM Dışişleri Komisyonu, sözde 'Ermeni Soykırım Yasası'nı kabul eden Fransa Parlamentosu'na cevap niteliği taşıyan ve ANAP Van Milletvekili Kamran İnan tarafından kaleme alınan yasa teklifini benimsedi.

Kamran İnan

te soykırımcı zihniyetin hâlâ yaşadığını gösteriyordu! Bu soykırımcı zihniyet temelinde mızrağın sivri ucu yine Ermenistan'a yönlendirildi. TBMM Diyalog Grubu, Fransa Senatosu'nun tavrını Ermenistan'a mal ederek *"Ermenistan bu hasmane davranışın ağır faturasını ödemek durumunda kalabilir"* vb. tehditlerde bulundu.

Fransa'ya misilleme olarak "Eylem Kataloğu" başlıklı bir plan ise hükümet tarafından değerlendirilmeye başlandı. Buna göre, Türkiye'deki enerji, savunma alanları başta olmak üzere açılan ihalelere Fransız firmalarının alınmaması; Ermenistan'a diplomatik ve ekonomik yaptırımların ağırlaştırılması vb. tedbirler alınacaktı...

Burjuva medyanın protesto için başlattığı "mektup" kampanyasına Türk-İş de ortak oldu. Türk-İş yönetimi üye sendikalara birer genelge yollayarak Ermeni soykırımı tasarısına karşı Fransa'yı protesto etmek için, Fransız milletvekillerine gönderilmek üzere protesto mektubu kampanyası başlatılmasını talep etti.

Tepkiler o kadar ırkçı, kafatasçı ve lumpen düzeydeydi ki, bazı burjuva kalemşorlar bile rahatsızlıklarını dile getirmek zorunda kaldı. Küfür ve tehditler dışında şunlar da yapıldı:

– İstanbul'da taksiciler Fransız müşterileri taşımama kararı aldı.

– Fransız firması olan ELF vb. gibi şirketlerden benzin, mazot gibi yakıt almama kampanyası başlatıldı.

Birçok protesto eyleminde Fransız bayrakları yakıldı.

– Başta elma olmak üzere Fransız malları çamurlar içinde çiğnendi.

– Bazı üniversite senatoları tarafından Fransızca dili yasaklandı.

Yine birçok üniversite Fransa ile "tüm bilimsel ilişkileri kestiklerini" açıkladılar.

– Fransız konsolosluğu ve büyükelçiliklerine yumurtalı, yer yer taşlı saldırılar yapıldı. Hatta "Türklük gururu zedelenen" "öz Türk"ün biri alkolü midesine indirdikten sonra silahlı saldırı gösterisinde bile bulundu.

– Yapılan bazı protesto eylemlerinin başını üniversite öğretim üyeleri çekti. "Dünyanın Fransızı, Avrupa'nın arsızı" sloganları yazılı pankart öğretim üyeleri tarafından taşınıp Türk şovenizminin ağıtısı kusuldu...

Bu ve benzeri protestolar, Fransız mallarının boykotu, kravat yakma, elma kasalarını yerlere boşaltma, üstünde tepinme vb. vb. eylemlerde Türk şovenizminin "yaratıcılığı" kendisini yine gösterdi.

Bu tepkilerin yoğunlaştığı dönemde Türk-İş'ten sonra DİSK, Kamu-Sen, Memur-Sen ve Demiryol-İş Sendikası gibi sendikalar da şoven kampanyada yerini aldı. Kampanyanın önemli bir alanını da Fransa ile ekonomik ilişkiler oluşturdu. Fransız firmalarının ihalelerden dışlanması, varolan bazı sözleşmelerin iptali vb. "yaptırımlar" da gündeme geldi. Bu, kendisini televizyon ve spor alanında da gösterdi.

– TRT, Canal France International (CFI) ile varolan sözleşmesini tek yanlı olarak feshettiğini açıkladı. Buna göre Nisan 2001 ayı sonundan itibaren yeni bir anlaşma yapılmayacak ve öncelikle Fransız filmleri gösterilmeyecek.

– Spor alanında;

a) Federasyonların Fransa da yapılacak 8 spor organizasyonuna katılmaması;

b) Türkiye'de yapılacak sportif faaliyetlerde, zorunlu olmadıkça Fransa'dan ekip davet edilmemesi ve

c) Federasyonların kesinlikle Fransız spor malzemelerini satın almaması kararlaştırıldı.

– Fransız Alcatel Space firmasının aldığı 249 milyon dolarlık istihbarat uydusu projesi ihalesi iptal edildi.

– Fransız Dassault firmasına verilen 200 milyon dolarlık F-16 savaş uçağı elektronik harp sistemi ihalesi iptal edildi.

– Toprak Mahsulleri Ofisi'nin açtığı 40 milyon dolarlık bir ihalede Fransız firmalarının teklifleri geri iade edildi.

– Nisan ayında yapılması planlanan SSK ile Bağ-Kur'un tam otomasyona geçilmesini öngören 800 milyon dolarlık T–5 projesinin ihalesine Fransız firmalarının katılamayacağı açıklandı.

– İzmit Körfez Geçişi projesinin ihalesine teklif veren iki konsorsiyumun yabancı ortağının Fransız şirketleri olması nedeniyle, bu ihale iptal edildi.

– Milli Savunma Bakanlığı silahlı kuvvet komutanlıklarındaki personele bir genelge göndererek, Fransızlarla sosyal ilişki kurmayı, yemek yemeyi ve kokteyle gitmeyi yasakladı. Ayrıca karşılıklı ziyaretler, eğitim ve kurs programları bağlamında da Genelkurmay'dan izin alınmasını istedi.

– Genelkurmay Başkanı da tüm komutanlıklara bir yazı göndererek Fransız askeri birimleriyle ilişkilerin askıya alınmasını, planlanan projelerin de iptal edilmesini istedi. Bu emre göre 2001 yılı için planlanan Türk-Fransız askeri ilişkiler, ziyaret ve görüşmeler tek yanlı olarak iptal edilmiştir.

– Eh, Genelkurmay ve Milli Savunma Bakanı genelge ve emir verir de Türkiye Cumhuriyeti'nin "üzgün" ve "hazımsız" başbakanı genelge vermez mi? Başbakan Ecevit de bakanlarına genelge göndererek;

"1. Türkiye'nin menfaatleri açısından zorunlu olmayan Fransa'ya yapılacak ziyaretler iptal edilsin. 2. Eğer zorunluluk varsa ziyaretler yapılsın ancak bu ziyaretlerdeki temsil, en alt düzeyde olsun. 3. İlişkiler, mümkün olan en alt düzeye indirilsin."

talimatını verdi.

Ayrıca Fransa'nın ve Fransız firmalarının devredışı bırakılmasının onayı istenen bazı ihaleler de Başbakanlıkta bekliyor.

Sözkonusu ihaleler şunlardır:

– F-16 Elektronik Harp sistemi anlaşması (Thales firması; 190 milyon dolar.)

– Avizo sınıfı 6 gemi alımı kararı (60 milyon dolar.)

– Tank ihalesi (GIAT firması, 7 milyar dolar.)

– Deniz Karakol Uçağı (Meltem) ihalesi (Thales firması; 200 milyon dolar.)

– Uzun Ufuk İhalesi (Thales firması, 60 milyon dolar.)

– DSİ'nin yaptıracağı 2 baraj ve santral.

Tüm bu tepkiler, yaptırımlar dışında Fransa'ya misilleme olarak Fransa'nın soykırımcı olduğunu –örneğin Cezayir'de, Vietnam da, Ruanda'da– gösteren "soykırım anıtları"nı dikme kararnamelerini çıkarmak için Meclis Başkanlığı'na üç ayrı yasa tasarısı sunuldu.

TBMM Dışişleri Komisyonu, meclise sunulan karar tasarılarını birleştirerek, **"Milletlerarası İddia, İtham ve Saptırmalara Karşı Kanun"** başlığını taşıyan yasa tasarısı teklifini kabul etti. Önümüzdeki dönemde bu teklifin TBMM Başkanlığı'na sunulacağı haberi veriliyor.

Sözkonusu yasa tasarısı şöyledir:

"– Türkiye, tarihin tespit ve kabul etmediği 'Ermeni Soykırımı' iddialarını reddeder; bundan ısrarlı olunmasını düşmanca davranış addeder.

– Türkiye, Fransa ve diğer dış güçlerin Birinci Dünya Savaşı'nda Ermenileri kendi saflarında kullanmalarını, isya-

na sevk ederek insan kaybına yol açmalarını kınar.

Türkiye, ASALA terörüne verilen destek ve himayeyi şiddetle kınar.

– Türkiye, Yukarı Karabağ ve Azerbaycan topraklarının işgalini, insanların göçe zorlanmasını kınar, kuvvet kullanarak toprak genişlemesini reddeder.

– Türkiye, Bosna Hersek'te 20 binden fazla insanın dinlerinden dolayı soykırımına seyirci kalınmasını kınar, Fransa ve diğer Avrupa güçlerinin manevi mesuliyeti bulunduğunu beyan eder." (21 Şubat 2001 tarihli gazetelerden)

Fransa'ya karşı "yaptırım"ların başını çeken açık faşist Milli Savunma Bakanı, aslında soykırımın Ermeniler tarafından Türklere yapıldığını gösteren anıtların yapılması için harekete geçti. Buna göre öncelikle Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya ve Nevşehir gibi turistik şehirlerde anıtlar yapılacak. Maraş, Antep, Urfa ve Adana da da belediyeler tarafından alınan kararlarla "anıtlar" dikileceği açıklandı ve böylece soykırıma uğrayanlar, soykırımcı olarak gösterilecek...

Bu soykırımcı, şoven tepkilere bu de "Maraş'ın Fransız işgalinden kurtuluşunun" 81. yıldönümü kutlamaları eklendi. 21 pare top atışıyla başlatılan, istiklal marşının söylenmesiyle devam eden "kutlamalar", gerçekte Fransa'ya, Fransızlara karşı gösterilere dönüştürüldü. Geçen yıllarda Erzurum'da olduğu gibi, yapılan "piyes" gösterilerinde Ermenilerin rolünü, linç olma korkusuyla kimse üstlenmedi...

müsait olduğunda yeni bir soykırımı yapabilecek potansiyele sahip olduklarını göstermektedir.

Soykırımcı zihniyetli, şovenist çırpınışlar da şu ya da bu biçimde Ermeni soykırımının varlığının kabul edilmesini engelleyemeyecektir.

Kafatasçılar, ırkçılar Fransa'ya karşı ellerinden geleni yapmaya çalıştıkları bu süreçte, Ermeni soykırımı, başta Avrupa Parlamentosu olmak üzere değişik ülke ve eyalet parlamentolarında da gündeme getirildi, getiriliyor.

Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu'nda 15 Kasım 2000 tarihinde yapılan oylamayla Ermeni soykırımıyla ilgili bir karar kabul edildi. Alınan karar şöyledir.

"Avrupa Parlamentosu, Türk hükümetini ve TBMM'yi, Türk toplumunun önemli bir kesimini oluşturan Ermeni azınlığa desteği artırmaya, bu çerçevede, modern Türk devletinin kurulmasından önce Ermeni azınlığın maruz kaldığı soykırımı resmen tanımaya davet eder." (16 Kasım 2000 tarihli gazetelerden)

Ayrıca, İtalya'da, İsviçre'de, Rusya'da, Avusturya'da meclislerde değişik düzeylerde Ermeni soykırımı ele alındı, alınıyor. İran'ın da Ermeni soykırımını mecliste tartışmak için 24 Nisan'ı beklediği söyleniyor. Yine ABD'de bir yandan Ermeni soykırımı tasarısını ABD Kongresi'ne götürme çalışmaları sürerken, diğer yandan bazı eyaletlerde de gündeme getirilmektedir. Örneğin

Soykırımcı zihniyet hâlâ varlığını korumaktadır. Evet, gerçekten de, Fransa'ya ve Ermenistan'a gösterilen tepkiler, bu ırkçıların, kafatasçıların koşullar

Maryland eyaletinde Ermeni soykırımının tanınması yönündeki tasarı, eyalet parlamentosunda görüşülmektedir.

Almanya'da ise "Alman Parlamentosu Bilimsel Servis"i tarafından, "1915 yılında Türkler'in Ermeni Soykırımı" başlığıyla bir rapor hazırlandığı, bu raporun milletvekillerine dağıtıldığı yönlü haberler Türk medyasına yansıdı. Buna bağlı olarak Almanya'ya karşı da protestolar dile getirildi. Soykırımla ilgili bir tasarının parlamentoya gelmemiş olmasına da bağlı olarak, Alman hükümeti –Fransa'ya yapıldığı gibi– hedef tahtasına konmadı. Tersine, Tessa Hofmann, Taner Akçam, Mıhran Dabag, Wolfgang Gust vb. kişilere karşı kışkırtıcılık yapıldı.

Fransa gibi diğer emperyalist, kapitalist devletlerin Ermeni soykırımının varlığını kabul edip etmemeleri, kendilerinin iç ve dış siyaset bağlamındaki çıkar hesaplarına bağlıdır. Ne Fransa, ne de Ermeni soykırımının varlığını kabul eden, ya da edecek olanların esas sorunları veya çıkış noktaları Ermeni işçi ve emekçilerinin çıkarlarını savunmak değildir.

Çıkarılan ve çıkarılacak soykırımı tanıma karar ve yasaların emperyalistlerin çıkarları temelinde çıkarıldığının bilincinde olarak, böylesi yasaları "selamlama" diye bir tavrımız olamaz. Ama bu, bizim tarihsel olarak yaşanmış bir gerçeğin, –arkasında emperyalist çıkarlar da olsa– dile getirilmesi ve kabul edilmesini "kınama" diye bir tavır takınmamızı da gerektirmez.

Bizim görevimiz; Ermeni soykırımının sonuçlarının emperyalist ve gerici parlamentolarda alınan kararlarla, şu ya da bu emperyalist, kapitalist devletin yasalarıyla ortadan kalkmayacağını, değişik ulus ve milliyetler arasındaki düşmanlığın kökünün kazınmasının ancak kapitalist sisteme son vermekle gerçeklik kazanacağını işçilere, emekçilere kavratmaktır.

Ermeni soykırımı ve soykırım sonucu ortaya çıkan sorunların gerçek çözümü, Ermeni ulusal sorununun da gerçek çözümü, inkârcılıkta, ırkçılıkta veya emperyalistlerin aldığı kararlarda değil, **devrimdedir!**

Diasporadaki Ermenilerin dönme, yerleşme, ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır.

TC yıkılmadan Ermeni sorununda gerçek çözüm yoktur! Devrim olmadan gerçek çözüm yoktur! Halkların kardeşliği için tek yol devrimdir!

22 Şubat 2001 ▲

Özel mülkiyet üzerine...

Komünizmin en temel programatik maddelerinden birisi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması, üretim araçlarının toplumsallaştırılmasıdır. Komünist Manifesto'da şöyle denilir:

"...modern burjuva özel mülkiyet, ürünlerin üretilmesinin ve mülk edinilmesinin sınıf karşıtlığına, çoğunluğun azınlık tarafından sömürülmesine dayanan sisteminin nihai ve en tam ifadesidir.

Bu anlamda komünistlerin teorisi tek bir deyişle özetlenebilir. Özel mülkiyetin kaldırılması ". (Marx-Engels; "Komünist Partisi Manifestosu", Dönüşüm Yayınları, sayfa 121, Nisan 1994, İstanbul)

Toplumdaki zenginliği yaratan ve ama buna karşın yaratılan toplumsal zenginlikten ancak yaşayabilecek kadar almasına "izin verilen" proletarya, üretim araçlarını toplumsallaştıramadığı sürece gerçek anlamda kurtulamaz, sömürüye dayalı sistemle bağını köklü olarak kurtaramaz.

Burada bahsettiğimiz özel mülkiyet, zenginliğin kaynağı olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir, sınıfların ortaya çıkmasına yolaçan özel mülkiyettir.

Kişinin özel zorunlu ihtiyaçlarını gidermeye yönelik tüketim araçları üzerindeki "özel mülkiyet" değildir sözkonusu olan. Komünistlerin karşı çıktığı özel mülkiyet kişinin tüketim araçları değildir. Giyecek, ayakkabı, diş fırçası, çorap, toka, vs. vs. üzerindeki "özel mülkiyet" değil karşı çıktığımız...

Tüketim araçları üzerinde "mülkiyet" –eğer "mülkiyet" kavramıyla sözedilecekse– özel olmak durumundadır. Bir kişi bir başkası için yiyemez, ancak kendisi için yiyebilir. Bir kişi bir başkası için tiyatroya gidemez, ancak kendisi için gidebilir. Bir kişi bir başkası için elbise giyemez, ancak kendisi için giyebilir.

Yani her kişi kendi için tüketiyor. Bu anlamda, insanın kendisi için harcadığı, tükettiği şeyler mülk olarak kavranırsa, bunlar özeldir, özel mülktür. Komünizmin bunları da toplumun mülkü yapacağız vs. diye bir iddiası yok. Tam tersine, komünizm herkese ihtiyacı kadar tüketim maddesi vermeyi, zenginliği herkesin hizmetine sokmayı hedefliyor. Komünizm projesi isteyenin toplumsal zenginlikten ihtiyacı kadar alabileceği bir projedir. Eğer buna mülkiyet diyeceksek, evet komünistler olarak kişisel mülkiyeti bu anlamda kabul ediyoruz. Bununla kalmıyoruz, bu "özel mülkiyeti" geliştirmek, yani toplumun genel refah düzeyini yükseltmek; böylece bireyin "özel mülkiyetini" yani tüketim araçlarını/ürünlerini artırmak istiyoruz! Komünizm bunları ihtiyaçlara göre sürekli artan bir ölçüde –toplum zenginleştikçe ihtiyaçlar sürekli artacaktır!– insanların kullanımına sunacaktır. Bu anlamda kişisel tüketici madde mülkiyetini sürekli artıran bir perspektifimiz vardır. Bu noktada ama birikim yaratılmamasına, biriktirilmemesine dikkat edilmelidir.

Yukarıda özel mülkiyetin toplumsallaştırılması bağlamında ortaya konulan görüşlerin bugün kapitalist toplumu değiştirmek için mücadele eden tek tek bireyler olarak komünistler açısından veya komünist partisi açısından anlamı nedir?

Öncelikle belirtmek gerekir ki; tek tek komünistler ve komünist partiler daha bugünden yaşayabildikleri ölçüde yarını, komünist toplumu yaşamaya çalışmalıdırlar. Gelecek toplumun; doğru bulduğumuz toplumun yaratılmasında öncü güç olarak parti kendi içinde komünist ilişkileri yaşama geçirmelidir.

Bu durumu, yukarıda ortaya koyduğumuz "komünistlerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşı olmaları" düşüncesiyle bağıntı içinde ele aldığımızda ortaya şu durum çıkar:

Eğer üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip komünistler varsa, onların özel mülkü doğrudan doğruya gerçekte toplumun temsilcisi olan komünist partisinin mülkü olmalıdır. Sözkonusu komünistin özel mülkiyetinde bulunan üretim aracının kullanımı partinin alacağı kararlar çerçevesinde olmalıdır. Geleceğin toplumunun kurulması için mücadelenin öncü gücü olarak parti gerektiğinde şu ya da bu "özel mülkü" kendi çizdiği çerçevede ve ihtiyaca uygun bir şekilde kullanabilmelidir. Herhangi bir örgütlü komünist, özellikle üretim araçları üzerindeki "özel mülkiyetini", –fabrika, atölye, dükkan, toprak, arsa, ev mülkiyeti vs... yani başkalarının emeğini sömürme aracı olan veya olabilecek olan mülkiyeti– toplumun temsilcisi olan partinin mülkü olarak görmeli, buna uygun davranmalıdır. Kendisine komünist diyen, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyete karşı çıkan bir KP üyesi böyle bir şeye hazır değilse, başkasını "özel mülkiyetin kaldırıldığı bir toplum-

sal düzene doğru hiç götüremez. Bu yüzden, esas olması gereken şey, arsa, ev, işletme, atolye vs. konusundaki tek tek komünistlerin "özel mülkıyetinin" doğrudan doğruya partinin mülkiyeti olarak kavranması ve ona uygun davranılmasıdır.

Teorık olarak durum böyle olmasına rağmen bu konuda pratikte yer yer problemler ortaya çıkmaktadır.

ÖRNEĞİN EV MÜLKİYETİ...

Ben komünistim dıyen, komünıst partisi üyelerinin bir bölümünde gördüğümüz, gözlemlediğimiz sorunlardan birisi –bu arkadaşlarımız, yoldaşlarımız partiye destekte bulundukları halde– üretim araçları üzerindeki mülkiyeti ozellikle ev mülkiyetini kendi "ozel" mülkü olarak kavramalarıdır. (Özellikle ev mülkiyetinden bahsediyoruz; çünkü fabrika, atölye gibı işletme mülkiyeti olanların sayısı parti çevresinde yok denecek kadar azdır. Yıne bu bağıntıda ev mülkiyetinin üretım aracı olup olmadığı sorunu tartışma konusudur. Bu bağlamda ev mülkiyetinin rant getirısı olduğunu / olabileceğini; dolayısıyla ev sahipliği ile de birikim yaratılabileceğini hatırlatmak ıstiyoruz.)

Mülkiyet edinmek ıstiyen yoldaşların ilk başvurdukları alanlardan birisi ev-emlak satın almaktır. Bu özellıkle yurtdışında yaşayan yoldaşlar arasında yaygındır. Ev satın alan yoldaşların ıleri sürdüğü gerekçelerden birisi "kıra olarak verilen parayla, kira ödüyormuş gisi ev satın alabileceklerıdir." "Kredi kolaylığı iyi değerlendirilmeli" ve "fırsattan yararlanılmalıdır!"

Esasta bu gerekçe hiç bir şartta, somut tartışmada doğru değildir. Yani kira öder gibi, sadece kira fiyatına ev almak kapitalizm şartlarında mümkün değildir. Politik ekonomide rant hesaplamalarına dayanarak bunun böyle olmadığını; her somut durumda da bunun böyle olmayacağını ispatlamak mümkündür. Bu sorunun bir yanıdır.

Ama bunun olabileceğini varsayarak tartışalım.

Buradaki esas mesele şudur: Eğer ev mülkiyeti mülkiyet kişinin üzerine geçtığinde, kişinin "özel mülkiyeti" olarak değil, partinin mülkiyeti olarak görülüyorsa; kişı ihtiyaç duyulduğunda onu devretmeye veya partinin kullanımına açmaya hazırsa; mıras hakkı bağlamında "mirasçıların" değil partinin söz hakkı varsa... bu durumda hıçbir problem yoktur.

Ama Marx'ın üzerine düşünülmüş önemli bir lafı vardır. O der ki, "Bilinci belirleyen sosyal yaşantıdır!" Mülk düşüncesini yaratır. Bunun üzerine çıkılmaz değildir. Komünist bunun üzerine çıkmalıdır. Ama gerçekten bunun üzerine çıkıp çıkmadığını, mülk sahibi olduğunda bilirsin. Özel mülkiyeti olmayan, özel mülkiyet şansı da olmayan birinin "Tabii ki, ben özel mülküm olduğu durumda partiye veririm" demesi saygıyla karşılanır ve söylenen bu sözden yola çıkılır. Ama kişinın öyle davranıp davranmayacağı ancak özel mülke sahip olduğunda bılinebilir. Sorunun bir yanı böyledir.

Diğer yandan bu bağlamda yoldaşlarımız "kendi yarattıkları değerle", "kendi çabaları ile kazandıklarıyla" mülk sahibi oldukları gerekçesini ileri sürmektedirler. Bu yaklaşım yanlıştır. Yanlıştır; çünkü öncelikle "parti" ıle kendisi arasına bir sınır koymakta; böylece "Parti kimdir!" sorusuna verilen "Parti benim!" yanıtına uygun olmayan bir pratik içine girmektedir. Yine bu argümanı getiren yoldaşlar, kendılerini partinin dışında gördüğü için "yaratılan değeri" de partiden bağımsız ele almaktadırlar. Dolayısıyla bu yoldaşlarımız "kendi çabaları ile kazandıkları" özel mülkiyet konusunda "Mülk partinin mülküdür; bana nasıl kullanacağımı söyleyin!" yönlü bir tavrı takınma durumunda değillerdir; bunun bilincine varmış durumda değillerdır.

Özellikle yurtdışında çalışıp da bizimle birlikte örgütlü olan veya en yakın çevremizde bulunan yoldaşlarımızın bir bölümünün gerçekten de "çalışarak" aldıkları, kazandıkları evleri, arsaları vs. var ve bu yoldaşların bir bölümü örgütlü bır komünistin "özel mülkiyetinin" olamayacağını "özel" denilen şeyin partinin mülkiyeti olarak algılanması gerektiğinin bilincinde değildir. Böyle bir bilinçle donanmamış olan ve örgütlü de olsa "özel mülkiyetini" düşünenler(!); "Devrim işi çok uzun süreli bir iş. Devrimın kısa vadede gerçekleşmesi mumkün değil. Mülk bır kenarda dursun, çoluk çocuğun geleceği için lazım olacaktır. Ben partiye şu kadar yardımda zaten bulunuyorum." mantığıyla hareket ediyorlar.

Bu düşüncenin özde ideolojik bir zaaf olduğu tespıt edilmek zorundadır.

Bu zaafın temelinde yatan şey; içinde yaşadığımız kapitalist toplumdur, onun ıdeolojisidir. Günümüzde hakim ideoloji, bireyin mümkün olduğunca zenginlik elde etmesini, ne kadar alabilirse o kadar almasını istemekte, bireye bu bilinç verilmektedir. "Sular akarken testini dolduracaksın!" "Yarının neler getireceği belli olmaz!", "Çoluk çocuğun geleceği düşünülmeli, onlara birşeyler bırakılmalıdır!" vs. vs. günümüzde hakım ideolojinin kimi yansımalarıdır.

Bugünün insanı, bugünün şartlarının ürünüdür. İnsanlar neden sular akarken testiyi doldurmaya çalışıyorlar? Çünkü yarın suyun akmayabileceği korkusu var! Eğer "testi dolmamışsa", yarının belırsizliğinde ve güvencesizliğinde ne olacak? "Bugün kazanabilir durumdayım, ama yarın elim ayağım tutmayınca ne olacak?" vs. Sistemın yarattığı, yaratmak zorunda olduğu geleceksizlik –ki kapitalist toplumun geleceği yoktur!– ve "yarın kaygısı" insanların mülkiyet hırsıyla hareket etmesine yolaçıyor. Onun için herkes birbirini tokatlama, herkes mümkun olan en kısa zaman içinde mümkün olan en büyük zenginlıği bır kenara koyma çabası içinde. Yapanlar ve "köşeyi dönenler bu toplum-

da muteber kişilerdir"; yapabilecek durumda olup da "yapmayanlar/yapamayanlar enayidir!" Toplumun önemli bir kesimi zaten yapabilecek durumda değildir! Toplumun bugünkü bilinç seviyesi bu çerçevededir.

Her ne kadar komünist düşünceye sahip olsalar da, kimi yoldaşlarımız, içinde yaşadıkları kapitalist toplumun etkilerini üzerlerinde taşıyabilmekte, yer yer özel mülkiyete dayalı kapitalist toplumun ideolojisinin etkisi altında kalabilmektedirler. Bunun sonucu olarak mülkiyete sahip olan örgütlü komünist insanların bir bölümü; "özel mülkünü" partinin malı olarak kavramamaktadır, buna hazır da değillerdir.

Buraya kadar anlattıklarımızdan, içimizdeki tüm yoldaşların bu tavır içinde bulundukları, "özel mülkiyet" düşkünü oldukları, "kendi" özel mülkiyetini "partinin mülkiyeti" ile özdeşleştirmedikleri sonucu çıkarılmasın. Hayır! Kimi yoldaşlarımız, yukarıda problem olarak gördüğümüz şekilde davranırken, bir bölüm yoldaşımız için "mülkiyet" hiç sorun değildir. Gerçekten onun "malı", herkesin malıdır. Parti onun için gerçekten geleceğin temsilcisidir; parti onun evidir. Mülkiyeti olduğu halde, olabileceği halde böyle davrananlar vardır. Bu tür yaklaşım içinde olan yoldaşlar, gerekli olduğunda evlerini partinin kullanımına vermiş, partinin paraya ihtiyacı olduğu durumlarda evini, arsasını veya işyerini satıp parasını partiye bağışlamışlardır. Bunun bir dizi örneği yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Bu sorunla ilişkili olarak yapılması gereken şey, bu tavrı gösteren, gösterebilen veya göstermeye hazır yoldaşlarımızın sayısını artırmak, onları bu noktada da ideolojik olarak tam kazanabilmektir. Bir başka deyişle "örnek tavır ve davranışı", olması gereken, "normal tavır ve davranış" haline getirebilmektir.

"Özel mülkiyeti" partinin çıkarları üzerinde tutan, sözde özel mülkiyete karşı olan ama pratikte bu söylemine uygun davranmayan "komünistlere"; "komünistin 'özel mülkünün' gerçekte parti mülkü, dolayısıyla toplumsal mülk olması gerektiği" bilinci verilmeli, komünist bu yönde eğitilmelidirler. Bu bir yanıyla hakim sınıf ideolojisi ile komünist ideolojinin çarpışmasıdır ve bu çarpışmada komünistin kendi ideolojisinin kazanmasını sağlama görevi vardır.

Ev, arsa, dükkan vs. mülkiyeti yanında bir başka mülkiyet biçimi de "nakit para mülkiyetidir." Bu bağıntıda sorun yer yer acil nakit paraya ihtiyaç duymamıza; ve ama çevremizdeki kimi yoldaşlarımızda para olmasına rağmen ihtiyacımız olan parayı sağlayıp ihtiyacımız için kullanamıyoruz. Parası olan yoldaşlarımız bize parayı vermiyorlar, çünkü paranın bankada faize yatırıldığını vb. söylüyorlar. Bankalarda biriktirilen ve karşılığında faiz alınan bu para bizzat para para mülkiyetidir.

Para mülkiyeti konusunda bir başka sorun paraya ihtiyacımız olduğunda yoldaşlarımıza kredi çekmelerini istiyoruz. Ve yoldaşlarımız partinin çıkarları için kişisel olarak borç altına giriyor. Bu tavır gösterilmesi gereken normal bir tavır.

Ama her zaman böyle olmuyor. Kimi yoldaşlarımızdan birikmiş parasını borç olarak istediğimizde bile sorun çıkarıyorlar. İstediğimiz borç parayı verdiklerinde faiz kayıplarını düşünebiliyorlar. Bu birikmiş paradan rant aldıklarını ifade ediyorlar. Bu durumda yer yer paraya acil ihtiyacımız olduğu için bir bölümünde faizi de üzerlenerek borç para almak durumunda kalıyoruz. Aynı durumu kiralık ev bağıntısında yaşamaktayız. Kimi hallerde kimi yoldaşların evini, kirayı ödeyerek ancak kullanabiliyoruz.

Burada da birçok halde bu gibi mülkiyetlerin komünist olmayan başka aile fertleri ile "birlikte" edinilmiş olması gerekçe olarak karşımıza çıkabiliyor! "Ben veririm ama eşim buna hazır değil!" vb. deniyor. Burada sorulması gereken soru şu: Böyle eşlerle birlikte yaşamak nasıl oluyor?!

Bu noktada para mülkiyeti ile ev, arsa, işyeri vs. mülkiyeti arasında özde fark yok... Sorunun temelinde mülkiyet ilişkisi yatıyor; özel mülkiyet, buna yanlış yaklaşım yatıyor.

PARTİNİN MÜLKİYETİ NE DEMEKTİR?

Parti bir anonim şirket, bir limited şirket veya bir tüzel kişilik vs. değildir. Dolayısıyla özellikle bizim gibi illegal bir komünist partisinin içinde yaşadığımız toplumda parti adına mülk sahibi olması olanaksızdır. Bu kanuni açıdan mümkün değildir. Örneğin "Bu ev Bolşevik Parti'ye aittir" diye tapu alamazsınız. Bu yüzden mülk şu ya da bu kişinin üzerine olmalıdır. Bu da şu demektir: Mülk bir kişinin üzerine olabilir, ama o mülk partinin mülküdür. Bu yüzden tapusunda herhangi bir kişinin ismi olsa da parti mülkü olması nedeniyle sözkonusu mülkün mirasla devri vs. olamaz.

Bu noktada üzerinde durulması gereken noktalardan birisi şudur: Burjuva ilişkilerin-yasaların işlediği bugünkü koşullarda, hukuki kanallarının ardına sığınılarak parti mallarına kağıt üzerindeki "sahipleri" tarafından el konulması tehlikesi vardır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için öncelikle ideolojik temelde bir eğitim gereklidir. Özel mülkiyet ve parti mülkiyeti konusunda bugünkü burjuva toplumda sorunun konuluşu ve ele alış biçimleri konusunda insanlarımız özellikle ideolojik alanda eğitilmeli, bu alanda ortaya çıkabilecek olası tehlikelere karşı uyarılmalıdır.

ENGELS ÖRNEĞİ...

Özel mülkiyet tartışıldığında "mülk sahipleri" tarafından Engels örneği ileri sürülür. Sözkonusu "mülk sahipleri", "Bakın Engels'in de malı, mülkü vardı; kendisi fabrikatördü..." diyerek konumlarının haklılığını savunmaya ça-

lışırlar. Aslında bu tür davranış içine girenler tartışmayı saptırmaktan ve komik duruma düşmekten başka şey yapmıyorlar.

Neden?

Engels'in aileden varlıklı olduğu doğrudur. Ama biz "varlıklı komünist" olur mu, olmaz mı?" sorusuna yanıt aramıyoruz ki! Hayır, bunu tartışmıyoruz... Tartıştığımız şey, varlıklı komünistin, varlığı nasıl kullandığıdır! Tartıştığımız şey, varlıklı komünistin, "özel mülkiyet" sahibi olarak mı, yoksa bir komünist olarak mı davranıp davranmadığıdır... Örgütlü komünist, "Özel mülkümdür, ben kazandım; geleceğimi, çoluk çocuğumu düşünmek zorundayım" deyip "özel mülkiyeti" partinin çıkarlarının üzerinde mi tutmaktadır; yoksa sözkonusu zenginliği proletaryanın mücadelesinin emrine mi sunmuştur?

Sorun kabaca böyledir!

Ve Friedrich Engels bu ikilemden sonuncusunu yerine getirmiştir. Engels, zenginliğini proletaryanın emrine vermiştir. Örneğin Karl Marx'ın ve ailesinin geçimini sağlayan Engels'tir. Bu gerçeğin Marx tarafından birçok mektupta ifade edildiği de sır değildir!

Kısaca Engels örneği "özel mülkiyetçi" kimseler için "iyi" bir örnek değildir! Malını, mülkünü proletaryanın mücadelesine sunan Engels'in "varlıklı olduğu" gerçeğinin ardına sığınarak "özel mülkiyeti" savunmak en iyi deyimle kişinin kendisini kandırması demektir.

"FEDAKÂRLIKTA" SINIR...

Tüm bu tartışma içerisinde dikkat çektiğimiz noktalardan birisi, örgütlü komünistin kaderini partinin kaderiyle birleştirmesidir. Bu gerçekleşmiş olsa, kapitalist "özel mülkiyet" aşılmış ve örgütlü komünist kendisi ile parti arasındaki "sınırları" ortadan kaldırmış olsa sorun kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Bu yapılmadığı için, örneğin örgütlü komünist kendisi ile başkaları arasında karşılaştırma yapabilmekte, yaptığı "fedakârlıkları" başkalarının yaptıkları ile kıyaslayabilmekte, "fazla fedakârlık" yaptığına "aklı yattığı" koşullarda daha fazla yapabileceği halde yaptığı "fedakârlıkla" yetinme yolunu seçmektedir.

Gerçekte örgütlü bir komünist için, özel mülkü varsa bu özel mülkünden vazgeçmek, bunu partinin kullanımına vermek vs. fedakârlık değil, en normal iştir! Ve bu noktada komünist, eğer kendisi ile parti arasında "mülkiyet" ilişkisini doğru temellerde ele almış olsa "partiye en fazla maddi katkıyı yapıyor muyum, yapamıyorsam nasıl yapabilirim?" sorusunu sorup ona cevap verebilme durumunda olacak; başkasının ne yaptığını, sınırını vs. sorgulamak ve kendisini ona uyarlamak zorunda kalmayacaktır.

Bu durumu en açık biçimiyle bağış kampanyalarında görüyoruz. Bağış döneminde; bağış vermek için başkasına bakıldığı durumlar oluyor, o bilmem ne kadar verdi; ben de bu kadar vereyim vs. şeklinde düşünülüyor, davranılıyor. Gerçekte bu olmaz, olmamalı! Herkes kendi gücüne bakmalı, verebileceğinin en fazlasını vermelidir. En fazlası vermek ne demektir? Kişinin zaruri ihtiyaçlarının dışında kalanların hepsidir en fazlası...

Yine bu noktada belirtmek gerekir ki, eğer birileri ile karşılaştırmak, "fedakârlığın" sınırının kıyaslanması isteniyorsa insanlar kendilerini en fazla yapanla, en iyiyle karşılaştırmalıdırlar; en kötüyle değil! Ama ne yazık ki, bugün bir dizi yoldaşımızın kendisini partiye alt seviyede katkıda bulunanlara göre ayarladıklarını görüyoruz.

İSRAF SORUMSUZLUKTUR!

Biz eğer geleceğin toplumunu kendi içimizde yaşamak istiyorsak, o zaman şunu da bilmeliyiz: Evet komünizm bolluk toplumudur ama israf toplumu değildir. Diyelim ki, bir tabak yemekle doyacak durumdasın; ama dolduruyorsun ve çöpe atıyorsun! Bu tek kelimeyle sorumsuzluktur. Bu, zenginliğin hoyratça kullanılmasıdır, yanlıştır.

Buradan çıkaracağımız sonuçlardan birisi somut olarak parti mülkiyetini –eğer bizim üretim araçları üzerinde kişisel özel mülkiyetimiz yoksa, bütün mülk partinin mülküyse– sorumlu bir biçimde kullanmak ve israfı ortadan kaldırmaktır.

Bu noktada da ilginç olan bir olay var:

Kişisel mülkiyet-parti mülkiyeti ayrımının yapıldığı her alanda, kişisel mülkiyete genelde gayet kıskanç bir biçimde davranılır ve iyi kullanılırken; genel mülk (parti mülkiyeti) aynı sorumluluk içinde kullanılmamaktadır. Örneğin biz bunu bilgisayarların kullanımında veya ödünç alınan arabalar bağlamında vs. görüyoruz.

Biz zenginliği israf edemeyiz. İsrafın da boyutları da var elbette; birisinin israf olarak gördüğünü bir diğeri israf olarak görmeyebilir. Ama bu bağıntıda da bir norm vardır, olmalıdır. Örneğin bir bilgisayarın kullanım ömrü, diyelim beş yıl olsun... Farklı yoldaşların kullandığı bilgisayarların aynı derecede ve sürede yıpranmıyor. Bir bilgisayar bir yıl içinde "parçalanırken" veya çalışamaz duruma gelirken, bir diğeri minimum süreci aşabiliyor...

Bu, bir bölüm yoldaşın gayet sorumlu davrandığını gösterirken, bir başka bölüm yoldaşın "kendi özel mülkiyetine" gösterdiği özeni parti mülkiyetine karşı göstermediğinin ifadesidir. Bunun tersi cimrilik vs. değildir... Toplumun zenginliğinin doğru dürüst kullanılmasıyla komünistlerin sorumluluğunun kavranması gereklidir.

Yine bu sorunun aşılması için kişisel sorumluluğun güçlendirilmesi ve kişilerin "özel mülkiyet" bağlamındaki yanlış anlayışlarına karşı sağlam, kararlı ve tutarlı bir mücadelenin yürütülmesi bolşevik partisinin görevleri arasındadır.

Ocak 2001 ▲

Susma; sustukça sıra sana gelecek!

Devletin F tipi hücre cezaevleri saldırısına karşı devrimci tutsakların başlattığı açlık grevi ve ölüm orucu eylemi sürerken dışarda devrimci tutsaklarla dayanışma, kamuoyu oluşturma, devrimci tutsakların taleplerini geniş kesimlere taşıma yönünde çabalar devam ediyor. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler de bu yönde çalışmalarını güçleri oranında sürdürüyorlar. Bolşevikler, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve yurtdışında bulundukları alanlarda bir dizi etkinlik/eylem düzenlediler; kendi eylemleri dışında diğer devrimci örgütlerin düzenlediği eylemlere katılarak güç verdiler; faşist Türk devletinin 19 Aralık'ta devrimci tutsaklara yönelik katliamı karşısında protestolarını yükselttiler.

Bolşevikler bu eylemler için çok çeşitli propaganda ve ajitasyon malzemeleri hazırladılar. Katliamın hemen ertesinde çıkarılan ve çok yaygın olarak dağıtılan bildirilerde, faşist Türk devletinin katliamcı yüzü teşhir edilerek, kitleler açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışmaya ve faşist devleti protesto eylemlerine katılmaya çağırıldı...

Aşağıda kimi eylemlere ilişkin okuyucu mektupları ile yaygın olarak dağıtılan bir bildiriyi yayınlıyoruz.

Alanımızda F tipi hücre sistemine karşı yapılan çalışmalardan...

Faşist Türk devletinin cezaevlerinde yaptığı katliam sonucu onlarca devrimciyi katletmesi, yüzlercesini yaralaması sırasında ve öncesinde hücrelere karşı bölgemizde güç ve olanaklarımız ölçüsünde birbirini izleyen değişik tarihlerde çeşitli çalışmalar yürüttük. Bunlardan bazılarının dökümü aşağıdadır:

— Faşist devletin hücreleri yaşama geçirme planına karşı yürüyen kampanya bağlamında biz de bir bildiri çıkararak tavrımızı ortaya koyduk. Bu bildiri çoğaltılarak çeşitli bölgelerde dağıtıldı.

— Hücreleri teşhir eden devrimci tutsaklara özgürlük talep eden pullar hazırlandı. Pullar çeşitli bölgelere yapıştırıldı.

— Açlık grevleri ve ölüm oruçları bağlamında başka bir çeşit pul daha hazırlandı. Sayıları az olmakla birlikte afiş de hazırladık ve bunları da yapıştırdık.

— Faşist devletin 20 ayrı tutsakevinde yaptığı katliama tavır takınan (ikinci) bir bildiri çıkarıldı. Bu bildiri de çoğaltılarak yoğun olarak dağıtıldı.

8 Ocak 2001

...'dan Bolşevik Partizan taraftarları ■

DEVRİMCİ TUTSAKLAR SÜRESİZ AÇLIK GREVİNDE...

F TİPİ CEZAEVLERİNE HAYIR!

DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

BOLŞEVİK PARTİ

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler, çıkardıkları ve yaygın olarak dağıttıkları bildiri, afiş ve pullarla cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamı protesto ettiler, kitleleri devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırdılar, "Devrimci tutsaklara özgürlük!" talebini yükselttiler. Aşağıda cezaevleri bağıntısında yürütülen çalışmalarda kullanılan malzemelerden bazılarını yayınlıyoruz.

FAŞİST TÜRK DEVLETİ ONLARCA DEVRİMCİ TUTSAĞI KATLETTİ! UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ, HESABINI DEVRİMLE SORACAĞIZ!

İşçiler, emekçiler!
Faşist Türk devleti, katliamlar serisine yeni bir sayfa daha ekledi. 20 ayrı tutsakevinde onlarca devrimci tutsağı katletti.
Tarih 19 Aralık 2000. Saat 05. Devlet 20 tutsakevinde aynı anda saldırıya başladı. Binlerce asker, özel tim, robocop, helikopter, panzer, gözyaşartıcı bomba, sis bombası, yangın bombası, buldozer vb. eşliğinde başlatılan saldırı sonucu onlarca devrimci tutsak katledildi. Yüzlerce devrimci tutsak yaralandı.
Saldırıdan bu yana, iki gün geçmesine rağmen Çanakkale ve Ümraniye tutsakevlerinde, devrimci tutsakların direnişi sürüyor. Direnişin sürmesi, devrimci tutsakların teslim olmaması devleti kuduruyor.
Devlet zaten tutsak aldığı, dört duvar arasına kapattığı devrimcileri, tutsakevlerini yakıp-yıkarak, onlarca devrimci tutsağı katlederek, yüzlercesini yaralayarak yeniden tutsak aldı. Bunun adına da utanmaz bir şekilde "hayata dönüş operasyonu" adını verdiler.
Devrimci tutsaklar tutsak olmalarına rağmen, çıplak bedenleriyle sonuna kadar direndiler. Direniş sırasında onlarca devrimci ölümsüzleşerek toprağa düştü. Yüzlercesi yaralandı.
Sizler devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdiniz. Sizlerin direnişinizi ve mücadelenizi selamlıyoruz. Direnişiniz direnişimiz, mücadeleniz mücadelemizdir!
Faşist devlet devrimci tutsakları başta Bayrampaşa olmak üzere diri diri yaktı. Kendi katliamlarını, kendi sorumluluklarını gizlemek için utanmadan devrimci tutsakların "kendi kendilerini yaktıkları" yalanını uydurdular. Oysa unuttukları bir gerçek var. Devletin saldırılarına, her türlü müdahale imkanlarına karşı, çıplak bedenleriyle sonuna kadar direnen, devrimciler kendi yaşamlarına kendileri son vermez!
Katliamdan yaralı kurtulan devrimciler, açlık grevi ve ölüm orucu nedeniyle bedenleri güçsüzleşen devrimciler apar topar hücrelere nakledildiler. "Gerekli yasal düzenlemeler yapılmadan F tipi cezaevleri açılmayacaktır" diyenler, " F tipi cezaevleri süresiz ertelenmiştir" diyenler, yaptıkları katliam ile beraber hücreleri devreye soktular.
İşçiler, Emekçiler!
Devrimci tutsaklara yapılan saldırı sana yapılmıştır. Çünkü onlar sizlerin ezilmemesi için, sömürülmemesi için, özgür ve yeni bir dünyada yaşamanız için yürüttükleri devrim mücadelesi içinde tutsak düştüler.
Katliamlara sessiz kalmayın! Susmayın! Devrim için mücadeleyi yükseltin! Örgütlenin!
Faşist devlet tutsak aldığı devrimcileri, kişiliksizleştirmek için, devrimci kimliklerinden soyutlamak için elinden geleni ardına koymadı. Bütün saldırı ve katliamlara rağmen devrimci tutsakları teslim alamayan devlet, yeni saldırı adımı olan adına F tipi denilen izolasyon hücrelerini gündeme getirdi. Devreye soktuğunuz hücrelerinizle de devrimci tutsakları, devrimci iradeyi teslim alamayacaksınız!
İşçiler, Emekçiler!
Gün mücadele günüdür. Gün devrimci tutsakların katledilmesine karşı tepkimizi gösterme günüdür! Gün acımızı ve öfkemizi devrim mücadelesini yükselterek gösterme günüdür! Gün Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenerek, bu faşist devleti mezara gömme günüdür!

- **DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!**
- **FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!**
- **YA FAŞİZM YA DEVRİM!**
- **HÜCRELERE HAYIR! DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

20.12.2000

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

Yaşasın devrimci dayanışma!

Kasım 2000'nin başlarında cezaevlerinde açlık grevindeki devrimci tutsakların direnişini desteklemek ve F tipi hücre sistemine karşı kamuoyu yaratmak için bölgemizde bir komite oluşturduk. Komiteye bizim dışımızda TKP(ML), TKP/ML, Devrimci Çözüm, MLKP ile devrimci-demokrat insanlar katıldı.

Komiteyi oluşturmak için ilk kez biraraya geldiğimizde ne tür eylemler yapabileceğimiz üzerine tartıştık. Komitenin oluşturulabilmesi için üzerinde anlaşabileceğimiz bir bildirinin/platformun olması gerektiğini belirttik. Bu önerimiz kabul edildi ve bir sonraki toplantıya herkesin bir bildiri taslağı hazırlayıp getirmesi kabul edildi. İkinci toplantıda bizden başka hiç bir örgüt bildiri taslağı getirmemişti. Hazırladığımız taslak okunup onaylandı.

İkı sayfalık Türkçe bir bildiri çıkardık. Bu toplantıda komitenin adını da "Cezaevlerindeki Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi" olarak belirledik.

18 Kasım'da bölgemizde başlayan, Brüksel'de sona eren "Uzun Yürüyüş"un başlangıç mitingine komite olarak katıldık, destek verdik. (...)

Daha sonra 9 Aralık'ta şehir merkezinde bir miting yaptık. Noel ve yılbaşı dolayısıyla şehir çok kalabalıktı. Çıkardığımız Fransızca bildiri miting alanına götürdüğümüz güçlü araçlardan defalarca okundu. Tespit ettiğimiz sloganlar Fransızca atıldı. Çıkardığımız Fransızca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. (...)

11-16 Aralık tarihleri arasında her gün şehir merkezinde komite olarak pankart ve kartonlara yapıştırılmış fotoğraflar taşıyıp bildiri dağıttık. Günde ortalama 1500-2000 adet bildiri dağıttık.

Yaptığımız mitinge katılan Yunanlı bir grup bildiriye imza atmak istediklerini bildirdiler. Bunu uygun bulduk. Bu grup Yunanca ve Fransızca dillerinde devrimci tutsakların direnişini destekleyen bir döviz hazırlayarak yaptığımız bütün eylemlere katılıp eylemlere destek verdiler.

16 Aralık'ta şehir merkezinde kitlesel bir miting yaptık. Aynı gün ve aynı saatte, aynı meydanda eylem izni alan bır başka komite (içlerinde EMEP ve Alevi derneği olmak üzere yedi ayrı dernek) eylemi birleştirme önerisinde bulundu. Bunu kabul ettık. Miting alanında bizim komitemız hazırladığı Fransızca açıklamayı okudu. Diğer komite ise kısa bir basın açıklaması okudular.

Bu mitingten sonra bildiri dağıtımı üniversite kantinleri önünde sürdürüldü.

19 Aralık tarihindeki katliam sonrasında yeni bir bildiri hazırlandı.

23 Aralık 2000 tarihinde şehir merkezinde bir korsan yürüyüş ve miting gerçekleştirildı.

30 Aralık Cumartesi akşamı meşaleli yürüyüş yapma kararı aldık. Fakat polis yine izin vermedi. Buna rağmen yürüdük. Katılım 100 kişi civarındaydı ve çok düşüktü.

6 Ocak 2001 tarihinde bölgemize yakın bir bölgede yapılan izinli bır yürüyüşe katıldık. Hava yağışlı olmasına rağmen katılım 500 civarındaydı.

Yürüyüş ve mitinglerde en çok "Kahrolsun faşist Türk devleti!", "Devrimcı tutsaklara özgürlük", "Tecrit hücrelerine hayır!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları (Fransızca olarak) atıldı (...)

Şimdiye kadar yaptığımız eylemlerde 20 bın adet bıldiri dağıtıldı.

Sonuç olarak böyle bır komite oluşturulması yapılan eylemler açısından olumlu oldu. Komiteye katılanlarla önümüzdeki dönemde komite olarak başka konularda ortak çalışma yapma imkânları doğdu.

Ocak 2001, bir BP okuru ■

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamlarına karşı protestolar sürerken devrimci örgütler, oluşturdukları bir platform temelinde, açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri düzenliyorlar. Bu eylemlerinden sonuncusu Strasbourg'ta yapılan bir haftalık açlık grevi eylemı oldu.

20 Şubat 2001 tarihinde Fransa'nın Strasbourg kentinde, Place De La Gare Centrale meydanında başlayan dönüşümlü açlık grevi faşist Türk devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirdiği cezaevı katliamını, Güney Kurdistan'a yönelik saldırı hazırlıklarını ve HADEP yöneticilerine yonelik gözaltında kayıp olaylarını protesto etmek, F tipi tecrit hücrelerine karşı yapılan açlık grevi ve ölüm orucuyla dayanışmada bulunmak için başlatıldı. Biz Bolşevikler olarak bu eyleme katılarak destek verdik.

— Faşist Türk devletine ölüm! Tek yol devrim!

— Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş!

Şubat 2001, bir BP okuru ■

Viyana'da eylem...

Devrimci tutsakların F tipi hücrelere karşı başlatmış oldukları açlık grevi ve ölüm orucunun 61. gününde faşist TC'nin saldırısı ertesinde Türkçe ve Almanca bildiri çıkarıldı. Türkçe bildiri büyütülerek çeşitli yerlere duvar gazetesi biçiminde yapıştırıldı. (...)

Daha sonra DETUDAK adına yapılan eyleme katıldık. Bu eylemde ajitasyon-propaganda çalışması yürüttük. Eyleme KomAK ile MLI'den arkadaşlar da katılarak destek verdiler.

Yine bu örgütlerden arkadaşlarla 9 Aralık 2000 tarihinde ortaklaşa çıkardığımız Almanca bildiriden yoğun bir biçimde dağıttık. (...)

11 Ocak 2001, bir BP okuru ■

Katliamların hesabını devrimle soracağız!

Faşist Türk devletının devrimcı tutuklu ve hükümlulere yönelık katliamını protesto ve devrımcı tutsakların F tipi cezaevlerinde tecrit edilmesine karşı dayanışma eylemlerı surmektedır.

Bolşevıkler olarak, geçtığimiz donem, bölgemızde örgutlenen eylemlerde kendi propaganda-ajıtasyon çalışmamız yanında duzenlenen yuruyuş, miting gıbi eylemlere katıldık. Kendı ajıtasyon-propagandamız bağıntısında Almanca ve Türkçe dillerinde hazırlanmış bıldırılerin dağıtımını çeşitlı alanlarda surdürdük. Yıne faşıst devleti teşhır kampanyasının bir parçası olarak derneklerımızde konuyla ilgılı semıner ve toplantılar düzenledik. Faşıst Türk devletinin yaptığı katliamı mümkun olduğu ölçüde yaygın bir şekilde anlatmaya ve kamuoyu oluşturmaya çalıştık.

Geçtiğimız donem bölgemizde devrimcı örgütlerin bir platform temelinde biraraya gelerek düzenledıkleri ıki eylem yapıldı. Bunlardan birisi burjuva medyayı protesto eylemi, diğerı ıse Köln'de yapılan "Topyekün saldırıya karşı, topyekun dıreniş!" mitıngı idi.

6 Ocak 2001 – Frankfurt: Burjuva basın yayın kuruluşlarının faşıst Türk devletinin baskı ve katlıamına verdiği desteğı protesto etmek amacıyla devrımci güçler Hürriyet ve Milliyet gazetelerinin Frankfurt'takı merkezlerı önünde bır protesto mitingi düzenledıler. Bu mıtinge bız Bolşevikler de katıldık. Burada yapılan konuşmalarda hakim sınıfların sesi burjuva basının katlıamdakı rolüne dikkat çekildi. Her örgutün kendı pankartı altında katıldığı mıtingte burjuva basın protesto edılerek kitleler 6 -13 Ocak arasında sahıbının sesi Turk gazetelerını boykot eylemıne çağrıldı.

27 Ocak 2001 – Köln: Geçtiğimiz dönem, devrımcı güçlerın ortaklaşa düzenledikleri eylemlerin en büyuğu Köln'de gerçekleştırildi.

Faşist Türk devletının devrımcı sol güçlere, 'sol' muhalefete yonelik başlattığı topyekün saldırıya karşı topyekun direnışin bir ilk adımı olarak duzenlenen eyleme onbinler katıldı. Biz Kuzey Ren Vestfalya Bölgesindekı Bolşevıkler ve dığer bölgelerden gelen yoldaşlarımızla bırlikte pankart açıp blok kurarak eyleme katıldık. Ebertplatz'da başlayan ve Neumarkt önünde yapılan bir mıtıngle sona eren yuruyüşe Almanca hazırlanmış "Turkıye'de hücre sıstemine hayır! – Bolşevık Partızan" pankartı ile Almanca-Türkçe dıllerınde hazırlanmış olan "İşgalci faşist Turk ordusu Guney Kürdıstan'dan defol! – Stêrka Bolşewîk" pankartlarıyla katıldık. Almanca ve Türkçe hazırlanmış bıldiriler dağıttık.

Devrımcı örgütlerle PKK'nın oluşturduğu platformda –katılmak ıçin başvurduğumuz halde, şu ana kadar bizim başvurumuz hakkında olumlu veya olumsuz herhangı bir tavır takınılmamıştır!– yer almamamıza rağmen bugüne kadar yaptığımız gibi bugunden sonra da yapılacak eylemlere mumkün olan en fazla guçle katılmaya, destek sunmaya devam edeceğiz.

Şubat 2001

Kuzey Ren Vestfalya bolgesinden BP okurları ■

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

DİNYA DÎ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!

JI BO PÊVAJOKA DINYA PROLETER TESPÎTÊN SERNAKOKÎ/SERDIJMIN ŞAŞ IN!

20. Pêvajoka şoreşa dinya proleter ji bo ku tevahiyeke pojavokên cûre yên şoreşê, encameke wê ye, ji bo şoreşa dinya proleter tespîta di mata dinyayê de sernakokiyek û serdijmin kirin şaş e.

Tespîta ku di mata dinyayê de were kirin, tespîta sîstema emperyalîst hedefa şoreşa dinya proleter e.

Ev tespîta, rewşa hemandemê kirina çareserkirineke cihêxwazî dereke nake. Ji bo pêvajoka şoreşa dinya proleter tespîta sernakoki/serdijmin di aliyê teoriyê de şaş e; di aliyê pratîkî de têkêliyeke pêvajokê, ji bo têkêliyeke wê ya din bi tek alîkî ve, pêvegirêdayî têxin destê xwe hatiye pêkanîn.

21. Şiyara komunîst ya bingeh ya qurna emperyalîzmê û şoreşên proleter şiyara "Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!"e. Naveroka vê şiyarê ku di Enternasyonala III (Komînternê de) hatiye bêlî kirin, pêkanîna pêvajoka şoreşa dinya proleter ya şoreşa herêka sosyalîst li welatên emperyalîst û ya şoreşa herêka antîemperyalîst (netewî) demokratîk li welatên bindest e. Ev herdu herêkana têkiliya cûre ya eynî pêvajokê ne û her du jî desteka hev û du dikin, muhtacên hev in. Parastina yekî ji vanan bi tek alîkî ve zêde kirin û serfiraziya yekî bi tek aliyekî ve bi serfiraziya yên din ve girêdayiyê şaş e.

22. Tûme sîstema emperyalîst ji şoreşê re avis e. Li hemû welatên sîstema emperyalîst, mercên objektîv yên pêwîst yên şoreşê bi îmkan dikin —di vê yan jî wê gêhîştinê— hene. Şoreşa proleter yan jî şoreşa di bin serokatiya proleterya de, li her welatê dinyayê mumkûn e.

23. Pêvajoka şoreşa dinya proleter, pêvajoyeke ku bi pêkanîna li welatên yên di nava zincira emperyalîst de ne, her tim dikarin ji helqa wê ya herî jar yeko biqetin e.

"Helqa herî jar" welateki ku tê de hem nakokıyên objektîv yên herî kûr hene "hem yên lı jor êdî ne dı rewşê de ne bı metodên berê bırêve bibın. hem jî yên lı jêr êdî birêvebirına bı awayê berê qebûl nayın û dı çalakıya dîrokî ya serbixwe de ku vê rewşa ruhê gırsehan nîşan dıde de zêdebûneke ku bı çavan tê dîtın" rewşa şoreşgerî heye û hem jî sereta subjektîv jı bo şoreşê amade ye. Ango welatekî ku tê taxa zanebûn û rêxistîbûna karkeran, gundiyan, ya çînên şoreşger û tebaqên dın dı taxa mımkûnkırina şoreşê de ye.

24. Tespîta helqa herî jar, dıkare ancax ji bo yeko yeko welatan ku bi gırgınî were kirın rast bibe. Tespîtên gelemper qıteyî, yan jî jı bo komên welatên bêlî tespîtên tên kırın bı kêrnayên, şaş û hêvıya rola proleterya û kedkarên welatên ne "navenda bahoza şoreşê" payîn tespîtên bı zezar ın yên bı kêrî nermandına alîkarîkırına tevgerên dı navenda bahozê şoreşê de tê nın.

DI DINYA EMPERYALÎST DE YA PÊŞKER "HÊZ"E!

25. Yên lı dinya emperyalîst esas serwerın, yên xwedıyê hêza ku di hemandemê de karibin jı bo hegemonya dınyayê kefteleftê bıkın, hêza mezin ya emperyalîst e. Bı nêtbarî hêzên mezın yên emperyalîst yên lı DAY, Japonya, Almanya, Fransa, Ingiltere û Rûsyayê (dı mana dı haydûtıyê de mezınayî) ya heman demê ne. Hêzên emperyalîst yên xeynî van jî, bê şik, fêrehvan, hêrışker û emperyalîst ın. Ji kedxwariya gelek welatên gırêdayî parê dıstîne û hetta li hınekan jî dı rewşa hêza emperyalîst ya esas de ye. (Mînak, weke Îtalya li hınek welatên Afrîka Bakur; Belçîka, li Afrıkayê dı koloniyên xwe yê kevın de; Kanada, lı hinek welatên Amerîka Latîn; Hollanda, lı kolonıyên xwe yên kevin wv.; Kanada û Îtalya, lı cem 5 hêzên mezin yên emperyalîstên rojeva klûba bı navê G7 "welatên îndûstrî yên herî pêşketî" cîh dıgrın, wv.) Di gel vê, ne dı wê hêzê de ne ku karıbın dı heman demê de bı hezên dın yên mezın yên emperyalîst ve jı bo hegemonya dınyayê têkavın kefteleftê.

26. Hêzên emperyalîst yên dın yên ku bı hêzên mezin yên emperyalîst ve werın hevberkî kırın, di heman demê de qasî wan ne bıhêz ın û di pêwendıyên xwe yê bı hêzên emperyalîst ve aliyê jar pêktînın qet bı tu awayî ne di rewşa "welatê bındest" de ne. Lı van welatan dıjî hêzên mezın yên emperyalîst "serxwebûn" parastin, bı babetê polîtîkeke emperyalîzma "netewa" "xwe" dijî hêzên emperyalîst yên bıyanî parastin şaş e. Di her welatê emperyalîst de serdijmin emperyalîzm wî welatî, bûrjûva emperyalîst ya wî welatî ye.

27. Hêzên mezın yên emperyalîst dı keftelefta hegemonya dınyayê de, hem dıjî gelên dınyayê, hem jî dijî reqîbên xwe yên emperyalîst rêxistınên îtîfaqê yên cûrê pêktînin. Ev rêxıstinan, bıpêşanî, her dem dı rewşa yê dı nava wê de kî bi herî hêz e berjewendiyên wî dipareze.

Nımûne, DAY, NATO (Rêxıstına Peymana Atlantîka Bakur), ku hemû hêzên pêwîst yên emperyalîst yen rojava tê de ne, ji bo berjewendıyên xwe damezırandiye û bı kar tîne. Rêxıstına bı navê NAFTA (Herêma Bazırganiya Azad Ya Amerıka Bakur) ku 1992 de hat damezirandın, rêxistina emperyalîzma DAY ku Qıta Amerîka jı raqîbên xwe yên emperyalîst re bernede ye.

Yekıtıya Avrûpa (YA) dı heman demê de, ya hêzên mezin yên emperyalîst lı Avrupa Rojava, di esasê xwe de, di pêşangıya Almanya de, rêxistına bı hêzên mezın yên emperyalîst yên dın re ya reqabete û rêxistınîbûna dijminahiya dijî gelên e.

APEC (Rêxistina Hevkarıya Ekonomîk Ya Asya-Pasîfîk), di heman demê de bıpêşanî navgîna keftelefta hakımıyeta emperyalîzma Japon, ya bi hêzên mezin yên emperyalîst yên din re ye.

28. Di hema demê de, Rûsya ku hêza xwe ya berî 1980 wenda kırıye, dı keftelefta dınyayê de, dı rewşa jarbûyê de ye. Dı rewşa nıha de, bi esasî hewla parastina împaratorıya Rûsya ya revîsyonista kevın dıde. Rûsya kevin, dı herêmên li derveyî împaratorıya sosyalemperyalîst de, herêmên bandûra mêtınkaranû di qeysa pewîst de di rewşa jı raqibên xwe re berdaye yê de ye. Dı gel vê, hêza herî mezın ya leşkerî ya duemîn ya dınyayê bûn, Rûsya bi tenê û hêzên dewletên Yekıtıya Sovyeta berê yên ku nıha bı wê re hereket dikin werın girtin jî, di aliyê aborî de hına rewşa xwe ya hêzêke herı mezın jı ya dınyayê bûnê dide ajotın. Weke potansiyel jî xwendıyê îmkanên ku bigêhêje hêza xwe ya berêye

Dûmahîk Hêye

31

BOLŞEVİK PARTİZAN

Haydi 8 Mart'a!

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!

